Spis 15 Kse 2/2013 byl spojen se spisem číslo 15 Kse 9/2012 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

15 Kse 9/2012 - 137

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu ve složení: JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Vladimír Veselý, JUDr. Jindřich Psutka, JUDr. Gabriela Vilímková, Mgr. Martina Douchová a JUDr. Katarína Maisnerová rozhodl ve společném řízení ve věci návrhů na zahájení kárného řízení ze dne 14. 6. 2012, 28. 8. 2012 a ze dne 22. 3. 2013 podaných **ministrem spravedlnosti**, proti kárně obviněné **Mgr. M. T.,** soudní exekutorce, Exekutorský úřad Plzeň – jih, se sídlem U Svépomoci 2020/9, Plzeň, zast. advokátem JUDr. Jiřím Terynglem,

takto:

I. **Podle § 116 odst. 2 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, ve znění účinném do 31. 12. 2012, kárně obviněná**

soudní exekutorka
Mgr. M. T.
Exekutorský úřad Plzeň - jih, se sídlem U Svépomoci 2020/9, Plzeň

je vinna

tím, že

1. jako soudní exekutorka pověřená provedením exekucí **sp. zn. 155 Ex 489/11** porušila své povinnosti řídícího pracovníka exekutorského úřadu tím, že ačkoli byla upozorněna právní zástupkyní povinné na existenci soupisu věcí již dříve vyloučených z výkonu rozhodnutí, přitom tyto skutečnosti jí byly prokázány listinami, tyto skutečnosti nesdělila vykonavateli, kterého pověřila provedením mobilární exekuce, čímž umožnila při provádění mobilární exekuce opakované sepsání věcí z exekuce již vyloučených,

2. jako soudní exekutorka pověřená provedením exekuce **sp. zn. 155 Ex 205/11** poté, co dne 1. 8. 2011, v rámci soupisu movitých věcí na adrese trvalého bydliště povinného M. V. a posléze i na adrese rodičů povinné P. B., došlo k úhradě vyčíslené částky, konkr. 90.000 Kč a 10.000 Kč povinným M. V. a částky 80.000 Kč matkou povinné paní D. V. dne 1. 8. 2011 v hotovosti, a následně dne 3. 8. 2011 k úhradě částky 270.000 Kč na účet soudní exekutorky matkou povinné, v příkazu k úhradě nákladů exekuce vydaném dne 17. 8. 2011, č. j. 155 Ex 205/11 - 47 uvedla, že došlo k úplnému uhrazení vymáhané pohledávky, přesto přitom pověřila své zaměstnance k provedení dalšího soupisu movitých věcí v bytě matky povinné dne 17. 10. 2011, v rámci kterého následně matka povinné uhradila další náklady exekuce ve výši 102.520 Kč, které až následně soudní exekutorka určila v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 9. 11. 2011, č. j. 155 Ex 205/11 - 70; tyto náklady exekuce ve výši 102.520 Kč, které zahrnovaly i část odměny navýšené v rozporu s ust. § 46 odst. 5 exekučního řádu, pak vymáhala bez toho, že by tyto náklady alespoň zálohově určila ve výzvě k dobrovolné úhradě,

3. jako soudní exekutorka pověřená provedením níže uvedených exekucí zanedbala své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu a nedůslednou kontrolou svých zaměstnanců umožnila provádění mobilárních exekucí způsobem v rozporu s ust. § 58 odst. 1 a § 59 exekučního řádu, konkr. exekuce byla vedena nátlakem na třetí osoby, které pod pohrůžkou, že budou zabaveny jejich movité věci, které budou odvezeny, následně dluh za povinného uhradily, nebyly pořizovány kompletní protokoly a nebyly zaznamenávány veškeré skutečnosti o provedených úkonech, v protokolech byla uváděna nepravdivá tvrzení, byla poskytována nesprávná poučení třetím osobám o jejich procesních právech, byla prováděna demontáž nábytku, který nebyl sepsán, byl prováděn soupis movitých věcí v bytě, v němž povinný prokazatelně nebydlel, a to přestože byla třetí osobou v bytě se nacházející sdělena adresa povinného, kde povinný bydlí, byl prováděn soupis majetku, přičemž pověřený zaměstnanec nezkoumal, zda povinný má na uvedené adrese své věci, byl prováděn soupis majetku prokazatelně náležející třetí osobě, úkony, které přísluší provádět výhradně vykonavateli soudní exekutorky prováděli zaměstnanci soukromé asistenční služby, a to konkrétně v případě mobilárních exekucí prováděných zaměstnanci soudní exekutorky za účasti soukromé asistenční služby ve dnech: 19. 9. 2011 v řízení sp. zn. **155 Ex 331/11,** 30. 9. 2011 v řízení sp. zn. **155 Ex 385/11**, 26. 7. 2011 v řízení sp. zn. **155 Ex 228/11**, 26. 7. 2011 v řízení sp. zn. **155 Ex 292/10**, 18. 6. 2012 v řízení sp. zn. **155 Ex 180/12**, 28. 2. 2012 v řízení sp. zn. **155 Ex 40/11**, 15. 6. 2012 v řízení sp. zn. **155 Ex 253/11**, 29. 11. 011 v řízení sp. zn. **155 Ex 447/11,** 6. 12. a 22. 12. 2011 v řízení sp. zn. **155 Ex 489/11,** 1. 8. 2011 v řízení sp. zn. **155 Ex 205/11,**

4. jako soudní exekutorka pověřená provedením níže uvedených exekucí vytvářela zcela neúčelné náklady na služby detektiva a asistenční služby, když provedením úkonů v exekuční činnosti, které je povinna činit sama nebo prostřednictvím svých pověřených zaměstnanců, pověřovala soukromou firmu, za tuto činnost dávala povinným k úhradě nepřezkoumatelné částky na základě vystavených faktur,

přestože informace takto zjištěné za úplatu mohla získat bezplatně v rámci žádostí o součinnost dle ust. § 33 a násl. exekučního řádu, a přestože před samotným úkonem mobiliární exekuce dostatečně neověřila, zda je přítomnost asistenční služby nezbytná; takto vzniklé náklady následně vymáhala a vymohla; ve vydaných příkazech k úhradě nákladů exekuce si navíc vyčíslovala náklady, které neměly oporu v právních předpisech, případně na které neměla dle exekučního tarifu nárok, konkrétně: v řízeních sp. zn. **155 Ex 218/11, 155 Ex 292/10, 155 Ex 223/11, 155 Ex 63/12** v rozporu s ust. § 13 odst. 2 vyhl. č. 330/2001 Sb. určila ve vydaných příkazech k úhradě nákladů exekuce k úhradě povinným nad rámec paušální částky hotových výdajů ve výši 3.500 Kč, další hotové výdaje spočívající ve výdajích za cestovné, detektivní a asistenční služby, výdaje za telefonáty a archivaci spisu, ačkoliv na tyto již vedle částky 3.500 Kč + DPH neměla nárok, v řízeních sp. zn. **155 Ex 228/11, 155 Ex 180/10, 155 Ex 296/10, 155 Ex 293/10, 155 Ex 288/10, 155 Ex 120/12, 155 Ex 180/12, 155 Ex 275/12, 155 Ex 285/12, 155 Ex 40/11, 155 Ex 241/11, 155 Ex 46/11, 155 Ex 314/11, 155 Ex 272/11, 155 Ex 253/11, 155 Ex 342/11, 155 Ex 371/11** určila ve vydaných příkazech k úhradě nákladů exekuce k úhradě částku 3.500 Kč, která měla představovat náhradu za běžné výdaje, která měla zahrnovat blíže nespecifikované výdaje na kancelářské potřeby, kopírovací služby, informační technologie, telefonické spojení s odkazem na ust. § 15 exekučního tarifu, (který ovšem upravuje náhradu za doručení písemností) a vytvořila si tak obdobu paušální náhrady hotových výdajů ve smyslu ust. § 13 odst. 1 exekučního tarifu, nad rámec tohoto vlastního paušálu hotových výdajů účtovala povinným další hotové výdaje spočívající ve výdajích za cestovné, detektivní a asistenční služby, výdaje za telefonáty a archivaci spisu, ačkoliv na tyto již vedle částky 3.500 Kč + DPH neměla nárok; uvedenou částku běžných výdajů tak zjevně určovala v úmyslu obejít ust. § 13 odst. 2 exekučního tarifu, které jí účtování dalších hotových výdajů nad rámec paušální částky 3.500 Kč neumožňuje, v řízení **sp. zn. 155 EX 228/11, 155 EX 292/10, 155 EX 293/10, 155 EX 288/12, 155 EX 120/12, 155 EX 223/11, 155 EX 180/12, 155 EX 63/12, 155 EX 275/12, 155 EX 285/12, 155 EX 40/11, 155 EX 241/11, 155 EX 46/11, 155 EX 272/11, 155 EX 253/11, 155 EX 342/11, 155 EX 371/11** určila ve vydaných příkazech k úhradě nákladů exekuce k úhradě povinným částky za výdaje za asistenční služby na základě faktur vystavených společnostmi Q07 – servisní s. r. o., Malabenor, s. r. o. a ZK PROFI SERVIS s. r. o.; částky uvedené ve fakturách soudní exekutorka bez dalšího určila k úhradě povinným, přestože tyto neodpovídaly skutečně poskytnutých službám, zejména asistenční služba nebyla úkonu vůbec přítomna (155 EX 288/12, 155 EX 275/12, 155 EX 253/11), asistenční služba byla úkonu pouze přítomna bez toho, že by reálně prováděla stěhování sepsaného majetku, když soupis proveden nebyl (155 EX 120/12, 155 EX 180/12, 155 EX 63/12, 155 EX 285/12, 155 EX 40/11, 155 EX 241/11, 155 EX 46/11), asistenční služba prováděla demontáž blíže nespecifikovaného nábytku, který nebyl sepsán (155 EX 228/11, 155 EX 292/10, 155 EX 293/10, 155 EX 223/11), případně který sepsán byl, ale následně nebyl odvezen (155 EX 342/11, 155 EX 272/11), asistenční služba sepsaný majetek odstěhovala, nicméně částka, kterou si vyúčtovala, neodpovídala skutečné ceně těchto služeb na trhu (155 EX 371/11), přitom částky vyúčtované uvedenými společnostmi zcela zjevně neodpovídaly pevně stanovenému ceníku, když za srovnatelné služby byly účtovány různé částky (např. 155 EX 46/11 – doprava do

stejného místa jednou stála 1.200 Kč, podruhé 2.000 Kč, 155 EX 293/10 a 155 EX 223/11 – stejná cena 6.600 Kč za stejné úkony v Plzni a za úkony prováděné v obci 90 km vzdálené od Plzně, navíc v řízeních 155 EX 228/11 a 155 EX 292/10 se úkony stejných osob na různých místech dne 26. 7. 2011 v čase od 9:00 do 10:00 hod překrývaly); zcela zjevně se tak jednalo o uměle vytvořené náklady bez toho, že by služby byly řádně vyúčtovány a že by jejich ceny odpovídaly vynaloženému úsilí; navíc asistenční služby byly k úkonům objednávány bez předchozího ověření, zda bude využití jejich služeb nezbytné a účelné, v řízeních **sp. zn. 155 Ex 228/11 a 155 Ex 223/11** určila ve vydaných příkazech k úhradě nákladů exekuce k úhradě povinným částky za výdaje za detektivní služby, bez toho, že by se před objednáním těchto služeb nejdříve pokusila povinné dohledat v rámci svých zákonných kompetencí (žádosti o součinnost, místní šetření), přitom ze spisu nevyplývalo, jaký byl výsledek této poskytnuté služby, v řízeních **sp. zn. 155 Ex 228/11, 155 Ex 180/10, 155 Ex 296/10, 155 Ex 218/11, 155 Ex 292/10, 155 Ex 293/10, 155 Ex 120/2012, 155 Ex 223/11, 155 Ex 241/11, 155 Ex 46/11, 155 Ex 314/11, 155 Ex 272/11, 155 Ex 253/11, 155 Ex 342/11, 155 Ex 371/11** určila ve vydaných příkazech k úhradě nákladů exekuce k úhradě povinným částky za archivaci spisu ve výši 500 Kč a za telefonáty ve výši 50 Kč za telefonát, přičemž se jednalo o soudní exekutorkou vytvořené paušály, které nemají oporu v právních předpisech a realizace vyúčtovaných telefonátů nebyla zaznamenána v exekučních spisech, v řízeních **sp. zn. 155 Ex 292/10** a **155 Ex 223/11** určila ve vydaných příkazech k úhradě nákladů exekuce k úhradě povinným částky za osobní doručení písemností ve výši 50 Kč za písemnost, ačkoliv doručovala více písemností najednou a v každém řízení jí tak náležela paušální náhrada za osobní doručení pouze jednou.

5. jako soudní exekutorka pověřená provedením exekuce v exekučních řízeních **sp. zn. 155 Ex 141/10, 155 Ex 228/11, 155 Ex 91/10, 155 Ex 47/10, 155 Ex 180/10, 155 Ex 179/10, 155 Ex 296/10, 155 Ex 102/10, 155 Ex 218/11, 155 Ex 292/10, 155 Ex 293/10, 155 Ex 145/12, 155 Ex 298/12, 155 Ex 134/12, 155 Ex 393/12, 155 Ex 71/12, 155 Ex 120/12, 155 Ex 223/11, 155 Ex 180/12, 155 Ex 63/12, 155 Ex 275/12, 155 Ex 40/11, 155 Ex 241/11, 155 Ex 10/11, 155 Ex 46/11, 155 Ex 314/11, 155 Ex 272/11, 155 Ex 253/11, 155 Ex 342/11, 155 Ex 371/11** přiznávala v příkazech k úhradě nákladů exekuce právním zástupcům oprávněných odměny za zastupování při provádění exekuce dle ust. § 12 odst. 1 písm b) vyhl. č. 484/2000 Sb. ve výši 4.000 Kč, případně 5.000 Kč (dle ust. § 12 odst. 2 vyhl. č. 484/2000 Sb. od 1. 3. 2012) + příslušná částka DPH, přestože tito v rámci provádění exekuce neučinili žádný úkon právní služby, neúměrně a neúčelně tak navyšovala náklady oprávněného, které ukládala k úhradě povinným,

t e d y

závažným způsobem a opakovaně porušila své povinnosti při výkonu exekuční činnosti stanovené právním předpisem,

tím spáchala

kárné provinění podle ust. § 116 odst. 2 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), ve znění účinném do 31. 12. 2012.

II. Podle § 116 odst. 3 písm. c) exekučního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, se jí za toto provinění ukládá

pokuta 2.000.000 Kč.

Tato pokuta je splatná ve lhůtě 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, var. symbol: 15092012

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu, jakožto kárnému soudu dle ust. § 3 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů byl dne 18. 6. 2012 doručen návrh kárného žalobce - ministra spravedlnosti ze dne 14. 6. 2012 na zahájení kárného řízení se soudní exekutorkou Mgr. M. T. (sp. zn. 15 Kse 9/2012); další návrhy na zahájení kárného řízení datované 28. 8. 2012 a 22. 3. 2013 byly kárným žalobcem soudu doručeny dne 30. 8. 2012, resp. 27. 3. 2013 (sp. zn. 15 Kse 15/2012, resp. 15 Kse 2/2013). Vzhledem k tomu, že skutky ve všech návrzích obsažené dílem naplňují stejnou skutkovou podstatu kárného provinění, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, jakož i stejným předmětem útoku i blízkou časovou souvislostí, byly tedy dány podmínky pro konání společného řízení podle § 20 odst. 1 trestního řádu, projednal kárný senát podle § 23 odst. 3 trestního řádu, za použití § 25 zákona č. 7/2002 Sb., návrhy ve společném řízení vedeném pod sp. zn. 9/2012.

A. I. Obsah kárného návrhu ze dne 14. 6. 2012

Kárný žalobce viní kárně obviněnou z kárného provinění, které spatřuje v tom, že

1) jako soudní exekutorka pověřená provedením exekuce sp. zn. 155 Ex 489/11 porušila své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti nezajistila dne 6. 12. 2011 řádný soupis movitých věcí

podle ust. § 326 odst. 1 o. s. ř. a v důsledku toho její zaměstnanec za pomocí jí objednané asistenční služby

- prováděl dne 6. 12. 2011 soupis movitých věcí v domě dcery povinného, přestože neměl prokázáno, že by povinný v domě dcery bydlel a nebylo ani možno se domnívat, že by měl na uvedeném místě umístěny své věci, když tyto skutečnosti zaměstnanec soudní exekutorky ani neprověřoval,
- poskytoval nesprávná poučení přítomným účastníkům o jejich procesních právech a povinnostech, zejména nepravdivě poučoval dceru povinného, že k dokladům o vlastnictví k movitým věcem není oprávněn přihlížet a pokud nebude vymáhaná částka uhrazena, vystěhuje celý dům dcery povinného, a povinného poučil, že pokud bude vymáhaná částka částečně uhrazena v předchozí exekuci, může si podat odvolání,
- do vyhotovovaného protokolu o úkonu nezaznamenával veškeré důležité skutečnosti a prohlášení přítomných osob, vyhotovoval tak protokol, který byl nekompletní a neúplný a nezachycoval tak pravdivý průběh celého úkonu,
- zajišťoval movité věci bez toho, že by tyto nejdříve sepsal do protokolu,
- pod nátlakem vystěhování movitých věcí z domu, přinutil dceru povinného za povinného zaplatit částku 100.000 Kč, přičemž po celou dobu úkonu připomínal, že dokud nebude alespoň částečně zaplaceno, na místě setrvá i s asistenční službou a tento čas bude povinnému účtován,
- pod nátlakem v pokračování v soupisu movitých věcí a jejich okamžitého zajištění přes částečnou úhradu přinutil povinného podepsat protokol, v němž zachytil „dohodu“ o tom, že zbývající částka bude uhrazena v sídle exekutorského úřadu do 9. 12. 2011, a neumožnil povinnému do protokolu dopsat své prohlášení a ani sám jej do protokolu na žádost povinného nezapsal,

přičemž celý průběh úkonu a postup svého zaměstnance soudní exekutorka schvalovala a obhajovala, exekuci tak prováděla nezákonným způsobem, tj. způsobem, který není uveden v § 58 odst. 1 exekučního řádu, a to nátlakem na třetí osoby, aby uhradily vymáhanou částku za povinného pod tíhou zdánlivého prodeje movitých věcí, a navíc ji prováděla proti osobám odlišným od povinného,

2) jako soudní exekutorka pověřená provedením exekuce 155 Ex 489/11 porušila své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti nezajistila dne 22. 12. 2011 řádný soupis movitých věcí podle § 326 odst. 1 o. s. ř., a v důsledku toho její zaměstnanec za pomocí jí objednané asistenční služby

- provedl dne 22. 12. 2011 soupis movitých věcí v domě dcery povinného, přestože neměl prokázáno, že by povinný v domě dcery bydlel a nebylo ani možno se domnívat, že by měl na uvedeném místě umístěny své věci, když tuto skutečnost zaměstnanec soudní exekutorky ani neprověřoval, a to přesto, že dcera povinného zaslala před provedeným opakovaným soupisem soudní exekutorce listiny prokazující, že movité věci nacházející se v jejím domě byly již v jiných exekucích sepsány a následně vyloučeny,
- v rámci tohoto soupisu movitých věcí sepsal a zajistil, mimo jiné terárium pro leguána a suchozemskou želvu a oddělením od jejich životního prostoru tyto živočichy bezprostředně ohrozil na životě,

– poskytoval nesprávná poučení přítomným osobám o jejich procesních právech a povinnostech
– do vyhotovovaného protokolu neuvedl všechna prohlášení přítomných účastníků, ačkoli o to byl požádán, informace do protokolu zaznamenával selektivně a nekompletně, vyhotovoval tak protokol o úkonu, který byl neúplný a nezachycoval pravdivý a ucelený průběh celého úkonu
– soupis a zajišťování movitých věcí nechal částečně provádět i zaměstnance asistenční služby, beztoho, že by na tento průběh řádně dohlížel, přičemž tím zapříčinil podezření z toho, že byly zajišťovány věci, které nebyly zapsány do protokolu,

přičemž celý průběh úkonu a postup svého zaměstnance soudní exekutorka schvalovala a obhajovala, exekuci tak prováděla nezákonným způsobem, tj. způsobem, který není uveden v § 58 odst. 1 exekučního řádu, a to nátlakem na třetí osoby, aby uhradily vymáhanou částku za povinného pod tíhou zdánlivého prodeje movitých věcí, a navíc ji prováděla proti osobám odlišným od povinného,

3) jako soudní exekutorka pověřená provedením exekuce sp. zn. 155 Ex 489/11 umožnila třetím osobám – zaměstnancům soukromé firmy Q07- servisní, s. r. o. provádět úkony v exekuční činnosti, které dle zákona náleží pouze jí a jím pověřeným zaměstnancům, fakticky tak propůjčenou státní moc nechala svým jménem vykonávat třetí osoby, přičemž na tuto jejich činnost řádně nedohlížela,

4) jako soudní exekutorka pověřená provedením exekuce sp. zn. 155 Ex 447/11 porušila své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti nezajistila dne 29. 11. 2011 řádný soupis movitých věcí podle § 326 odst. 1 o. s. ř. a v důsledku toho se její zaměstnanec za pomocí jí objednané asistenční služby
- dostavil dne 29. 11. 2011 do bytu pana J. F. a paní D. F., kde měl povinný evidované trvalé bydliště, a přestože neměl prokázáno, že by povinný v uvedeném bytě skutečně bydlel a nebylo ani možno se domnívat, že by měl na uvedeném místě umístěny své věci, když tyto skutečnosti zaměstnanec soudní exekutorky ani neprověřoval, trval na tom, že byt bude vystěhován, pokud nebude celková vymáhaná částka zaplacena,
- poskytoval nesprávná poučení přítomným účastníkům o jejich procesních právech a povinnostech, zejm. nepravdivě poučoval přítomné osoby, že k dokladům o vlastnictví k movitým věcem není oprávněn přihlížet a pokud nebude vymáhaná částka uhrazena, vystěhuje celý byt,
- do vyhotovovaného protokolu o úkonu nezaznamenával veškeré důležité skutečnosti a prohlášení přítomných osob, vyhotovoval tak protokol, který byl nekompletní a neúplný a nezachycoval tak pravdivý průběh celého úkonu,
- pod nátlakem vystěhování movitých věcí z domu, přinutil pana J. F. (adoptivního otce povinného) za povinného zaplatit částku 235.000 Kč,

přičemž celý průběh úkonu a postup svého zaměstnance soudní exekutora obhajovala a schvalovala, exekuci tak prováděla nezákonným způsobem, a to pod nátlakem na třetí osoby, aby uhradily vymáhanou částku za povinného pod tíhou zdánlivého prodeje movitých věcí, navíc ji prováděla proti osobám odlišným od povinného.

Kárný žalobce návrh dále podrobně odůvodnil s odkazem na jednotlivá podání stěžovatelů, vyjádření kárně obviněné a rovněž konstatuje obsah jednotlivých listin (č. l.) obsažených v příslušných exekučních spisech.

Kárný žalobce je přesvědčen, že kárně obviněná se dopustila v uvedených řízeních při výkonu exekuční činnosti opakovaného porušení řady ustanovení právních předpisů, konkr. občanského soudního řádu a exekučního řádu, které v návrhu konkretizuje, jakož i porušení Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů. Kárně obviněná rovněž svým jednáním narušila vážnost a důstojnost exekutorského stavu, když o jejím jednání byla natočena reportáž, která byla odvysílána v televizním zpravodajství v hlavním vysílacím čase na TV NOVA. Kárný žalobce má za to, jednání kárně obviněné a jí pověřeného zaměstnance, jehož postup kárně obviněná schvaluje a obhajuje, svědčí o absenci respektu k základním právům a svobodám. Kárně obviněná se dle názoru kárného žalobce dopustila závažného porušení svých povinností, a proto má za to, že je na místě uložení nejpřísnějšího kárného opatření – odvolání z exekutorského úřadu.

A. II. Vyjádření kárně obviněné k návrhu ze dne 14. 6. 2012

Kárně obviněná prostřednictvím svého advokáta zaslala dne 9. 8. 2012 písemné vyjádření k návrhu, v němž konstatuje, že žaloba je velmi podrobná a popisuje skutečnosti, k nimž došlo způsobem, který obviněná nezpochybňuje. Poukazuje však současně na okolnost, že podle § 25 zák. č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců, že nestanoví-li tento zákon jinak nebo nevyplývá-li z povahy věci něco jiného, v kárném řízení se přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu. Současně z § 116 zák. č. 120/2001 Sb., exekučního řádu, vyplývá, že kárným proviněním exekutora, kandidáta nebo koncipienta je závažné nebo opětovné a) porušení jeho povinností, stanovených právním nebo stavovským předpisem anebo usnesením Komory, nebo b) narušení důstojnosti exekutorského povolání jeho chováním. Implicitně z těchto ustanovení vyplývá, že kárným proviněním může být jen jednání zaviněné, a to alespoň formou nevědomé nedbalosti. Je pravda, že podle § 9 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. musí návrh vedle označení jména kárně stíhaného obsahovat už jen popis skutku, pro který se navrhuje zahájení kárného řízení, označení důkazů, o které se návrh opírá, a návrh na uložení konkrétního kárného opatření, o které se návrh opírá. Je však zřejmé, že sám kárný žalobce, ministr spravedlnosti, veden přiměřeným použitím trestního řádu, pojal svůj návrh šíře a popsal porušení kterého ustanovení exekučního řádu v tom kterém jednotlivém útoku spatřuje. Formou zavinění se však nezabývá, nezabývá se ani tím, zda jde o zavinění úmyslné formou pokračování, či jednání nedbalostní, což mu dále umožňuje popisovat skutečnosti, jichž se obviněná osobně nezúčastnila, a o kterých ani v době, kdy se udály, vůbec nevěděla; tři útoky se vztahují k jednomu a témuž exekučnímu řízení, vedeném pod sp. zn. 155 Ex 498/11, čtvrtý útok pak k exekučnímu řízení 155 Ex 447/11.

Dle kárně obviněné je zřejmé, že při koncipování žaloby pominul kárný žalobce základní ustanovení trestního řádu, jichž měl přiměřeně použit ve vztahu k základním zásadám trestního řízení, především zásadu presumpce neviny, vyplývající z ustanovení 2 odst. 2 tr. řádu. V této souvislosti kárně obviněná odkazuje např. na rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 36/2003, v němž se uvádí: „Důvodné pochybnosti o vině v řízení o kárném provinění advokáta vedou k přiměřenému uplatnění zásady „in dubio pro reo“ vyplývající například z § 2 odst. 2, 5 a 6 trestního řádu.“

K jednotlivým bodům žaloby kárně obviněná uvádí, že je nutno zkoumat, zda měla a mohla vědět o událostech, které zakládají podle žaloby porušení občanského soudního řádu, exekučního řádu, případně dalších právních předpisů, a zda jim v rámci své řídící činnosti vůbec mohla předejít. Jen tehdy totiž je možné kárně obviněné přičítat jednání, které žaloba popisuje tím, že jí klade za vinu, že porušila své zákonné povinnosti plynoucí z ustanovení § 13 exekučního řádu. Uvedené ustanoveni však hovoří toliko o jediné povinnosti: Exekutor řídí činnost exekutorského úřadu, který jeho jménem plní všechny úkoly potřebné k řádnému výkonu exekuční činnosti. Jde o povinnost řídit úřad, přičemž zákon pojem řízení blíže nespecifikuje. Je proto třeba vyjít z obecných definic řízení, jichž je celá řada. Pro účely zkoumání toho, zda kárně obviněná řídila svůj úřad řádně, lze vyjít ze starší, ale výstižné definice řízení, jak ji obsahuje Československá encyklopedie, Encyklopedický institut Akademie věd 1987, díl 5, str. 479, která definuje řízení jako *„specifický druh lidské činnosti, který vyvolává a zajišťuje činnost jiných věcí (prvků) nebo jiných lidí, je shodná s cílem toho kdo tyto věci nebo lidi řídí. Řízení neexistuje samo o sobě jako samostatný proces, ale je vždy součástí širší soustavy, která určuje jeho specifiku.“* Onou širší soustavou lze dle kárně obviněné chápat zákonný rámec, v němž se měla kárně obviněná pohybovat jednak sama, jednak zajistit, aby z tohoto rámce nevybočovali její podřízení. Onen rámec vymezuje kárná žaloba správně jednak jako ústavní rámec, jednak jako občanský soudní řád, exekuční řád, jednací řád pro okresní a krajské soudy, vyhl. č. 37/1992 Sb., vyhl. č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekuční a jiné činnosti. Tento rámec je zúžen i vnitřními předpisy exekutorské samosprávy, jako jsou Pravidla profesionální etiky a soutěže soudních exekutorů, jejichž překročení kárný žalobce rovněž vytýká. Byť lze připustit, že vylíčení událostí ve výroku žaloby je správné, třebaže se opírá především o reportáž TV Nova, nepochybně sestříhanou do co nejdramatičtějšího tvaru, je přece jen zřejmá vytýkaná vada žaloby, totiž absence popisu zavinění. Jinými slovy: Jestliže žaloba tvrdí, že k uvedeným událostem došlo v důsledku špatného řízení úřadu (neboť sama kárně obviněná na místě popisovaných událostí osobně nebyla), měla žaloba konkrétně popsat, o jakou chybu řízení šlo, a zda správným řízením mohla popisovaným událostem předejít a jak. Jestliže tak nečiní, dostává se sama žaloba do rozporu s ústavními principy, neboť je fakticky postavena na objektivní odpovědnosti žalované.

Je třeba v této souvislosti se zabývat tím, jakými řídícími akty obviněná spravovala a řídila svůj úřad, jakou měla zpětnou vazbu (neboť ta je nepochybně součástí řízení), tedy zda se včas dozvěděla o všech pochybeních vytýkaných žalobou, kdy se o nich dozvěděla a jaká následná opatření učinila. Pokud jde o řídící akty, vydala obviněná dne 17. 10. 2011:

- Vnitřní instrukci pro vykonavatele soudního exekutora upravující postup při provádění exekuce prodejem movitých věcí.
- Vnitřní instrukce pro zaměstnance soudního exekutora.

Prvá z uvedených směrnic dává vykonavateli soudního exekutora relativně značnou volnost. Ta je ovšem omezena článkem III. Vnitřní instrukce pro zaměstnance, kde je zakotven dohled exekutora, a to jako dohled „neustálý.“ Míněno je ovšem spíše „soustavný‘, jak vyplývá z odst. 3 tohoto článku, kde je demonstrativní výčet toho, co

exekutor kontroluje. K oběma instrukcím byly vypracovány dodatky. K instrukci pro vykonavatele je tento dodatek datován dnem 28. 12. 2011, je tedy zřejmou reakcí na nedostatky, které se vyskytly při exekuci vedené pod sp. zn. 155 EX 489/11. Za takovou reakci se dá pokládat zřejmě i dodatek č. 1 k vnitřní instrukci pro zaměstnance soudního exekutora, který je datován až dne 13. 4. 2012.

Kárně obviněná jako akty řízení rovněž předkládá pověření zaměstnance k jednotlivým pracovním úkonům v rámci exekutorské činnosti Exekutorského úřadu Plzeň - jih ze dne 11. července 2011, tedy dostatečně včas před inkriminovanými událostmi. Obsah pověření odpovídá zákonným předpisům, jejichž porušení vypočítává kárná žaloba. Jde o pověření M. Ř., který jako vykonavatel působil v rámci obou exekucí, jichž se kárná žaloba týká. Pověření téhož zaměstnance ze stejného dne stvrzuje, že vykonavatel M. Ř. smí úkony vykonávat až po řádném zaškolení.

Současně z tohoto pověření vyplývá, že pracovní poměr M. Ř. vznikl dne 11. 7. 2011.

Ve vztahu k tomuto zaměstnanci jako důkaz obhajoba předkládá „Protokol o zaškolení a převzetí ze dne 18. 10. 2011, týkající se převzetí vnitřní instrukce pro zaměstnance“, „Protokol o zaškolení a převzetí ze dne 18. 10. 2011, týkající se vnitřní instrukce pro vykonavatele“, „Protokol o zaškolení a převzetí ze dne 28. 12. 2011, týkající se dodatku č. I instrukce pro vykonavatele“, „Protokol o zaškolení a převzetí ze dne 12. dubna 2012, týkající se vnitřní instrukce pro zaměstnance“, dále výtka „Upozornění zaměstnance na porušení povinnosti ze dne 28. 12. 2012 s kárným opatřením - přeřazení na jinou práci“, „Protokol o zaškolení a převzetí ze dne 2. 4. 2012, týkající se školení vykonavatelů v Choceradech“, výtka „upozornění zaměstnance na porušení pracovní povinnosti“ ze dne 2. 4. 2012 s postihem - ztráta osobního ohodnocení, a konečně oznámení zaměstnavatele o skončení pracovního poměru ze dne 26. června 2012.

Je zřejmé, že samotný výčet těchto řídících aktů nesvědčí o tom, že by kárně obviněná porušila povinnost řídit exekutorský úřad, jak obecně vytýká kárná žaloba. Bylo by jí lze vytýkat zanedbání kontroly, resp. dohledu, který sama z nedostatku legislativních zkušeností formulovala jako neustálý, což je ovšem pojmově vyloučeno, neboť by to vylučovalo samostatnost vykonavatele, jak byla stanovena instrukcí a navíc by to bylo fyzicky neproveditelné. Je zřejmé, že dohled měl být soustavný, tedy měla být vyžadována zpětná vazba tak, aby bylo možné včas zasáhnout proti porušení zákona, případně etiky, popřípadě pokud již k takovému porušení došlo, přijmout taková opatření, aby důsledky byly co nejmenší a aby pro příště bylo preventivně takovým porušením zabráněno. Ani v tomto směru kárně obviněná své povinnosti řídícího pracovníka úřadu neporušila, popřípadě je neporušila v takovém rozsahu a tak závažným způsobem, jak je jí žalobou vytýkáno.

Prvé jednání, které žaloba shledává jako protiprávní, resp. v rozporu s § 13 exekučního řádu, je datováno dnem 6. 12. 2011. Z popisu skutku je zřejmé, že samotného soupisu věcí se exekutorka nezúčastnila, vadám, které žaloba vytýká pro postup dne 6. 12. 2011, nemohla nijak zabránit, neboť z řídících aktů, které jsou popsány shora vyplývá, že vykonavatel měl možnost i povinnost postupovat samostatně. Z toho, co je

shora uvedeno, je zřejmé, že o svých povinnostech byl řádně poučen. Je tedy zřejmé, že excesu se dopustil zaměstnanec kárně obviněné M. Ř.; z výčtu řídících aktů je současně patrno, že kárně obviněná nezanedbala nic, čím by mohla jeho pochybení předejít. Z žaloby se k tomuto bodu podává, že soudní exekutorka celý průběh úkonu a postup svého zaměstnance schvalovala a obhajovala, z čehož implicitně vyplývá, že byla úkonu přítomna. Ve skutečnosti přítomna nebyla, obhajoba postupu M. Ř. se objevuje až dodatečně v jejím vyjádření ke stížnosti. Je proto nutné namítnout, že zařazení bodu 1 do kárné žaloby vychází z principu objektivní odpovědnosti, který je v trestním - a s ohledem na podpůrné použití trestního řádu i v kárném - řízení nepřípustný. Formulace tohoto bodu je vnitřně rozporná, neboť v úvodu se obviněné klade za vinu porušení povinnosti řídit exekutorský úřad, v závěru pak se jí jako kárné provinění vytýká způsob obhajoby, tedy dodatečné schvalování nezákonného postupu. Takový přístup ministra spravedlnosti je ovšem v rozporu s ústavními principy právního řádu (viz nález Ústavního soudu sp. zn. I. US 864/11: „*Při interpretaci a aplikaci základní právo omezujícího zákona je soud povinen postupovat tak, aby minimalizoval zásah do základního práva, a to výběrem (popřípadě výkladem aplikačních podmínek) prostředků, které mají vést k naplnění účelu zákonem sledovaného, tj. v případě trestního řádu především zjištění trestných činů řádným postupem orgánů činných v trestním řízení. V daném případě jde o ust. § 2 odst. 5 a 6 t. ř., která upravují postup při získávání a zejména při hodnocení důkazů, které musí šetřit tyto základní zásady trestního řízení. Z principu presumpce neviny plyne pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného. Obsah doznání obviněného se považuje za věrohodný. Jen tehdy je-li jeho věrohodnost prokázána dalšími věrohodnými důkazy nelze připustit možnost, aby ze způsobu obhajoby bylo usuzováno na vinu obviněného za neexistence nebo slabosti jiných usvědčujících důkazů nebo na ni usuzovat z osobních vlastností nebo jiných charakteristik obviněného, takový postup soudu by znamenal potlačování práva na obhajobu, byl by v rozporu s presumpcí neviny.“).*

Téměř totéž platí i o bodech 2 a 3 kárné žaloby. V zájmu objektivity však kárně obviněná připouští, že v blíže nezjištěné době po 8. 12. 2011, rozhodně však před 22. 12. 2011 obdržela dopis Mgr. J. V., upozorňující na to, že věci, umístěné na adrese M. 34, P. byly vyloučeny již dříve z exekuce. Současně ji pisatelka informuje, že klientka má dvě šestiměsíční děti, z nichž jedno je onkologicky nemocné. Proto navrhuje věci řešit již nyní a vyhnout se případné žalobě na náhradu škody. Současně byly předloženy doklady o vyloučení věcí z exekuce, včetně usnesení předchozí exekutorky JUDr. J. W. a Mgr. L. Č. Jak je zřejmé z exekutorského spisu, dopis zůstal bez odpovědi a věci, které předchozí exekutoři ze soupisu vyloučili, se objevují v soupisu, sepsaném M. Ř. dne 22. 12. 2011. Zde kárně obviněná musí přiznat své pochybení v tom, že tento dopis včetně příloh se soudním vykonavatelem řádně neprojednala a nevedla jej k větší obezřetnosti při soupisu věcí. Donutila tak J. Š. a P. D. podat vylučovací žalobu.

Na svou obhajobu uvádí kárně obviněná, že je matkou tří dětí, čtrnáctiletých dvojčat a dvaadvacetileté dcery, která studuje vysokou školu. Děti jsou plně odkázány výživou na rodiče. K události došlo v čase těsně před vánoci, kdy všechny státní orgány projevují zvýšenou aktivitu, aby ukončily věci před koncem roku, a kdy na matku rozsáhlé rodiny jsou kladeny mnohem vyšší nároky. Obviněná uvádí, že byla dříve zapsána do

seznamu advokátů a do exekutorské komory přešla, mj. z toho důvodu, že pracovní doba exekutora má pevnější rámec, pro styk se stranami jsou vyhrazeny úřední dny a předpokládala, že na péči o rodinu jí zbude více času. Úřad vykonává od 1. 9. 2010, tedy k době inkriminovaných událostí jen něco málo přes rok s tím, že z výkonu exekutorské činností získávala zkušenosti postupně. M. Ř. jako vykonavatele přijala v červenci 2011 s tím, že věděla, že již ve funkci exekutorského vykonavatele působil a tedy jisté zkušenosti má. Jak ze své předchozí advokátní praxe, tak z praxe exekutorského úřadu věděla, že výkon rozhodnutí týkající se majetku dlužníků je činnost velmi konfliktní, že dlužníci často mění místo pobytu a fakticky bydlí jinde, snaží se odstranit majetek a exekuci se vyhnout a v neposlední řadě si na postup exekutora stěžují. Shodou okolností dne 21. 11. 2011 byla odložením vyřízena stížnost JUDr. I. V. pod č. j. 617/2011-OD-ENA/7, dne 5. 12. 2011 byla ministerstvem odložena stížnost stěžovatelky K. pod č. j. 637/2011-OSD-ENA/7 a dne 4. 7. 2012 pod č. j. 753/2011-OSD-ENA/7 byla odložena stížnost J. K., podaná shodou okolností v rozhodné době, tedy 7. 12. 2011. Ve vztahu k jejímu vyjádření ke stížnostem je nutno brát v úvahu pouze prvá dvě vyřízení, z dopisu ze dne 5. 12. 2011 je však zřejmé, že ministerstvo zpravidla neřeší stížnosti na nevhodné nebo hrubé chování zaměstnanců exekutora, neboť vychází ze stanoviska, že jde o tvrzení proti tvrzení. Vniknutí vykonavatele do bytu a soupis věcí je vždy situace emočně vypjatá a je samozřejmé, že bez určitého odstupu, který pro zúčastněné vypadá jako tvrdost, se vykonavatel neobjede. Na stížnosti si musí soudní exekutor zvyknout, administrativně jej samozřejmě zatěžují, ale s ohledem na to, co je výše uvedeno, je zřejmé, že většina stížností důvodná není.

Obhajoba netvrdí, že kárně obviněnou to zcela zbavuje odpovědnosti za to, že dopis Mgr. V. s M. Ř. neprojednala, nešlo však o úmyslné porušení jejích povinností a zavinění je zde pouze nedbalostní.

K bodu 3 žaloby kárně obviněná uvádí, že to nebyla ona, ale vykonavatel M. Ř., kdo umožnil zaměstnancům soukromé firmy Q07- servisní, s. r. o. provádět úkony. Kárně obviněná učinila pouze objednávku ze dne 6. 12. 2011, kde je vymezena asistence v rozsahu: ochrana vykonavatele při výkonu rozhodnutí, zajištění klidného průběhu výkonu na místě, zajištění stěhování zajištěného majetku, zajištění odtahové služby, minimální počet pracovníků 2, místo a čas určuje vykonavatel, který vyzve telefonicky s místem a časem nástupu. Z hlediska principu odpovědnosti za zavinění, jehož se obhajoba dovolává, je zjevné, že z takto formulované objednávky nevyplývá, že by kárně obviněná věděla nebo mohla vědět, že dojde k excesu při výkonu asistence a že vykonavatel, který na místě působil a za výkon odpovídal, tento exces připustí nebo se ho sám dopustí. Vzhledem k chybějícímu zavinění nelze jí tento skutek přičítat.

K bodu 4. žaloby poukazuje kárně obviněná na to, co bylo shora uvedeno. Sama obviněná se žádného nátlaku nedopustila, šlo o exces jejího zaměstnance, ve vztahu k němuž provedla dostatečné řídící akty. Dodatečná obhajoba, která popírá případnou nezákonnost postupu jejího vykonavatele, nemůže nic změnit na nedostatku zavinění.

K navrženému trestu odvolání z exekutorského úřadu obviněná poukazuje na důvody, které ji vedly k odchodu z advokacie i za cenu snížení příjmu. Z daňového přiznání se podává, že její roční příjem je přibližně 93.000 Kč, což je dáno vysokými

náklady na zaměstnance, asistenci apod. a nízkou vymožitelností nákladů exekuce, neboť výkon řady exekučních titulů je uspokojován v řádu procent. Pokud by bylo uplatněno nejtvrdší z kárných opatření, znemožnilo by to obviněné vrátit se do advokacie nebo usilovat o místo v justici nebo státním zastupitelství, pro které je nejlépe připravena. S ohledem na škrtání administrativních výdajů státu by bylo obtížné získat i odpovídající místo ve státní správě nebo samosprávě. Navíc kárný žalobce vůbec nepřihlíží k tomu, že z hlediska výkonu exekutorské činnosti je obviněná zcela bezúhonná a kárnému řízení čelí poprvé, když předchozí stížnosti byly odloženy jako nedůvodné. Navržený trest je tedy zcela nepřiměřený. Kárně obviněná poukazuje na to, že z kárné žaloby, která se velmi často odvolává na publicitu případu, čiší snaha po exemplárním zásahu, který by upokojil veřejnost, citlivou na excesy při výkonu státní moci. Takováto snaha ovšem naráží na skutečnost, kterou si sám stát velmi dobře uvědomuje: Soukromý výkon exekuční činnosti je částečnou privatizací veřejného prostoru; úkoly státního orgánu přebírá jednotlivec. Zatímco pro státní orgán může a má platit odpovědnost objektivní, odpovědnost za výsledek, fyzická osoba odpovídá až na výjimky jen za jednání zaviněné. Toto rozporné postavení exekutora jako součásti státní moci a současně fyzické osoby se odráží i v určitém dualismu jeho odpovědnosti. Kárně obviněná odkazuje v této souvislosti na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 33 Odo 5185/2008 , v němž se konstatuje: „*Odpovědnost exekutora za škodu je odpovědností objektivní, jíž se exekutor může zprostit pouze z důvodu, že škodě nemohlo být zabráněno ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze na něm požadovat. Tím se rozumí všechna objektivně posuzováno možná péče, kterou mohl exekutor vyvinout, aby škodě zabránil nebo ji odvrátil. Za škodu způsobenou exekutorem při výkonu veřejné moci přenesené na něj zákonem odpovídá vedle státu též exekutor sám za podmínek 32 zákona č. 120/2001 Sb.*“

Pokud však jde o kárné provinění, tedy exces z povinností exekutora, stanovených právními předpisy, je nutno důsledně trvat na principu odpovědnosti za zavinění. Ministr spravedlnosti ve své žalobě oba druhy odpovědnosti směšuje a celá žaloba (s výjimkou bodu 2, kde kárně obviněná nedbalostní zavinění připouští) je stavěna na presumpci zavinění, kterou by měla obviněná vyvracet, nikoli na tom, že by kárný žalobce měl zavinění prokazovat. Je nepochybné, že důsledkem tohoto dualismu jako následku privatizace veřejné služby je ztížené postavení ministerstva spravedlnosti jako orgánu státního dohledu nad soukromými osobami, nicméně nesmí to vést k tomu, aby si kárný žalobce toto postavení usnadňoval tím, že bude ignorovat zásady trestního řízení, jimiž se přiměřeně kárné řízení proti exekutorům řídí, zejména princip presumpce neviny a odpovědnosti za zavinění; v této souvislosti kárně obviněná odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 51/05, z něhož shrnuje, že z hlediska uvedeného ústavněprávního rámce nelze na exekuční řád hledět jako na úpravu problematickou, pokud jde o formální dostupnost procesních prostředků ze strany povinného. Z hlediska ochrany práv občanů představuje riziko spíše hybridní postavení exekutora, nadaného značnými pravomocemi veřejné moci a zároveň sledujícího svůj majetkový prospěch ze soukromého podnikání. Toto riziko je třeba uspokojivým způsobem omezit prostředky, které byly výše uvedeny, zejména odpovědností kárnou a důsledným dohledem státních orgánů. Důraz musí být kladen především na dohled ze strany ministerstva spravedlnosti. Svěří-li totiž stát určité pravomoci jiným subjektům, nezbavuje se tím odpovědnosti za výsledek realizace této přenesené pravomoci. Jinými slovy: Je zřejmé, že k možným excesům při exekucích přispívá i nedokonalá a chvatně přijatá právní úprava. Postupná privatizace veřejného

prostoru, k níž dávají podnět především pravicové vlády, sama o sobě přispívá ke zhoršení právní ochrany zejména nemajetných osob. Pokud chtěl ministr adekvátně reagovat na znepokojivou reportáž TV Nova o excesech při exekuční činnosti, je snaha po exemplárním potrestání jediné exekutorky, o níž byla natočena reportáž, velice licoměrná, jestliže není na druhou stranu veřejně řečeno, že klíč k odstranění takových rizik spočívá v odstranění nedostatků právní úpravy, která obecně vede k excesům. Vzhledem k tomu, že kárný žalobce je představitelem právě pravicové vlády, bylo sotva možné od něj takovou sebereflexí očekávat.

Tím nemá být řečeno, že se kárně obviněná své odpovědnosti zříká. V tomto vyjádření připouští nedbalost ve vztahu ke skutku pod bodem 2 kárné žaloby, kdy měla věnovat větší péči činnosti M. Ř. Vyjadřuje také upřímnou lítost nad tím, že s tímto vykonavatelem okamžitě nerozvázala pracovní poměr, avšak tato nerozhodnost měla původ i v její minulosti obhájkyně, kdy na rozdíl od ministra ctila princip presumpce neviny. V současné době však již prokázala, že provinilý vykonavatel u ní pracovní poměr skončil.

Kárně obviněná navrhuje, aby byla uznána vinnou toliko v bodě 2 kárné žaloby za to, že ačkoli upozorněna právní zástupkyní stěžovatelky na možnost soupisu věcí, již dříve vyloučených z výkonu rozhodnutí, neprojednala toto upozornění se svým vykonavatelem, který se následně dopustil jednání, uvedeného v žalobě, a tím porušila své povinnosti řídícího pracovníka exekutorského úřadu. Vzhledem k osobním a majetkovým poměrům a její dosavadní bezúhonnosti navrhuje, aby byla potrestána napomenutím, popřípadě písemným napomenutím a v ostatních bodech aby byla kárné žaloby zproštěna z důvodů, uvedených v § 226 písm. b) tr. ř. per analoglam.

B. I. Obsah kárného návrhu ze dne 28. 8. 2012

Kárný žalobce viní kárně obviněnou z kárného provinění, které spatřuje v tom, že

1) v exekučním řízení sp. zn. 155 Ex 205/11 poté, co dne 1. 8. 2011, v rámci soupisu movitých věcí na adrese trvalého bydliště povinného M. V. a posléze i na adrese rodičů povinné P. B., kterou povinný označil za místo, kde se nacházejí movité věci povinné, došlo k úhradě vyčíslené částky, konkr. 90.000 Kč a 10.000 Kč povinným M. V. a částky 80.000 Kč matkou povinné paní D. V. dne 1. 8. 2011 v hotovosti, a následně dne 3. 8. 2011 k úhradě částky 270.000 Kč na účet soudní exekutorky matkou povinné, v příkazu k úhradě nákladů exekuce vydaném dne 17. 8. 2011, č. j. 155 Ex 205/11 - 47 uvedla, že došlo k úplnému uhrazení vymáhané pohledávky, přitom pověřila své zaměstnance k provedení dalšího soupisu movitých věcí v bytě matky povinné dne 17. 10. 2011, v rámci kterého následně matka povinné uhradila další náklady exekuce ve výši 102.520 Kč, které až následně soudní exekutorka určila v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 9. 11. 2011, č. j. 155 Ex 205/11 - 70 a konkretizovala jako:

a) odměna ve výši 30.790 Kč (s DPH 36.948 Kč) – navýšení z původně poloviční určené výše z důvodu neuhrazení v 15-ti denní lhůtě,
b) částka 2.236 Kč za cestu 1x Plzeň - Liberec a zpět dne 17. 10. 2011,

c) částka 850 Kč jako ztráta času na cestě,
d) částka 25.000 Kč za asistenční a stěhovací službu,
e) částka 26.500 za detektivní službu,
f) f) příslušná DPH,

takto uměle vytvořené náklady exekuce ve výši 102.520 Kč, které zahrnovaly i část odměny navýšené v rozporu s ust. § 46 odst. 5 exekučního řádu, pak vymáhala bez toho, že by tyto náklady alespoň zálohově určila ve výzvě k dobrovolné úhradě,

2) v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 155 Ex 205/11 vynakládala zcela neúčelně náklady na služby detektiva, když provedením úkonů v exekuční činnosti, které je povinna činit sama nebo prostřednictvím svých zaměstnanců, pověřila externí soukromou firmu, které za tuto činnost hradila nepřezkoumatelné částky na základě faktur, přestože informace zjištěné třetím subjektem za úplatu mohla získat bezplatně v rámci žádostí o součinnost dle § 333 a násl. exekučního řádu; takto vzniklé náklady následně v tomto řízení vymáhala a vymohla; ve vydaných exekučních příkazech si vyčíslovala náklady, které neměly oporu v právních předpisech a ve skutkovém stavu ohledně průběhu exekučního řízení, konkr. se jednalo o tyto částky vyčíslené v příkaze k úhradě nákladů exekuce ze dne 17. 8. 2011, č. j. 155 Ex 205/11 - 47:

a) částku 3.500 Kč jako náhradu za běžné výdaje, která měla zahrnovat i nocleh vykonavatele v hotelu v Praze, přestože úkon byl ukončen v Liberci již ve 12:30 hod. a vykonavateli nic nebránilo vrátit se týž den do Prahy,
b) částku 3.030 Kč za cestu 1x Plzeň - Liberec a zpět dne 1. 8. 2011, přestože vykonavatel soudní exekutorky se do Plzně nevracel,
c) částku 500 Kč za archivaci spisu,
d) částku 250 Kč za doručení 5 písemností, ačkoli tyto doručovala stejné osobě najednou dne 1. 8. 2011, náležela jí tedy částka 50 Kč pouze 1x ve smyslu ust. § 15 odst. 2 ex. tarifu,
e) částku 9.000 Kč za detektivní služby,
f) příslušnou DPH z výše uvedených částek,

3) v exekučním řízení sp. zn. 155 Ex 205/11 porušila své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti nezajistila dne 1. 8. 2011 řádný soupis movitých věcí podle ust. § 326 odst. 1 o. s. ř. a v důsledku toho její zaměstnanec za pomocí jí objednané asistenční služby

- na adrese trvalého bydliště povinného M. V., přestože došlo k zajišťování a stěhování blíže nespecifikovaných věcí nalezených na uvedené adrese, neprovedl před samotným zajišťováním věcí jejich soupis a nezaznamenal je do protokolu a poté, co došlo k částečné úhradě pohledávky, vrátil tyto movité věci na původní místo bez toho, že by je sepsal, čímž fakticky znemožnil třetím osobám bránit se případnému dalšímu soupisu podáním návrhu na vyškrtnutí movitých věcí nepatřících povinnému,
- na adrese označené povinným M. V. jako místo, kde se nachází movité věci povinné, přestože došlo k zajišťování a stěhování blíže nespecifikovaných movitých věcí nalezených na uvedené adrese, neprovedl před samotným zajišťováním věcí jejich soupis a nezaznamenal je do protokolu a poté, co došlo k částečné úhradě

matkou povinné, vrátil tyto movité věci na původní místo bez toho, že by je sepsal, čímž fakticky znemožnil třetím osobám bránit se případnému dalšímu soupisu podáním návrhu na vyškrtnutí movitých věcí nepatřících povinnému,

přičemž postup svého vykonavatele soudní exekutora schvalovala a obhajovala.

Kárný žalobce návrh dále podrobně odůvodnil s odkazem na jednotlivá podání stěžovatelů, vyjádření kárně obviněné a rovněž konstatuje obsah jednotlivých listin obsažených v příslušných exekučních spisech.

Kárný žalobce má za to, že v postupu kárně obviněné, kdy došlo k úhradě jí požadované částky, přesto následně provedla další soupis movitých věcí s neoprávněným navýšením nákladů exekuce, považuje za závažné porušení povinností, když z jejího spisu vyplývá, že kárně obviněná povinnou informovala o úplné úhradě pohledávky, přesto následně provedla další soupis na základě naprosto nepřezkoumatelné faktury, která měla odůvodňovat navýšení dalších nákladů exekuce. Navíc kárně obviněná znemožnila povinným dobrovolnou úhradu v 15-ti denní lhůtě, když navýšila svoji odměnu z původních 50 % na plnou výši, přestože všechny vyčíslené částky byly uhrazeny nejdříve 1. 8. 2011 a 3. 8. 2011, tedy do dvou dnů od doby, kdy se o exekuci povinní dozvěděli a další vyčíslená částka byla uhrazena dne 17. 10. 2011, kdy se o ní dozvěděla matka povinné. Navýšení odměny kárně obviněné tak nemá oporu v právních předpisech.

Kárný žalobce konstatuje, že soudní exekutor, jakožto osoba, na kterou byla státem přenesena část státní moci soudní, má v rámci provádění exekuce široké kompetence v rámci žádostí o součinnosti ke zjišťování informací o povinných, které jsou upraveny v § 33 a násl. exekučního řádu. Nadto dle ust. § 34 odst. 1 exekučního řádu může soudní exekutor požádat o součinnost třetí osoby podle § 33 exekučního řádu a tyto jsou povinny mu ji poskytnout bezplatně; za nesplnění této povinnosti může exekutor třetí osobě uložit pořádkovou pokutu. Kárně obviněná nevyužila své zákonné kompetence; např. nepožádala o informace vězeňskou službu, zda se povinná nenachází ve výkonu trestu odnětí svobody, ačkoli, jak sama uvedla, věděla, že povinní jsou osoby, které páchají trestnou činnost, jak vyplynulo z odůvodnění jednoho z exekučních titulů. Navíc v rámci soupisu movitých věcí u povinného M. V. bylo sděleno místo, kde by se mohly nacházet věci povinné a následně matkou povinného bylo sděleno, že povinná je ve výkonu trestu odnětí svobody. Kárný žalobce je přesvědčen, že k navýšení nákladů exekuce došlo zcela uměle a úmyslně, když tyto zjevně nesouvisí s exekuční činností. Kárně obviněná svoji povinnost řádně provést lustrace majetku povinného přenesla na externí soukromou společnost poskytující detektivní služby, fakticky tak navýšila náklady z důvodu, že činnost, kterou je povinna provádět sama, popř. prostřednictvím svých pověřených zaměstnanců, přenesla v rozporu s ust. § 5 odst. 2 exekučního řádu na třetí osoby, přitom ze spisu nevyplývá, že by byly poučeny o povinnosti zachovávat mlčenlivost. Vzhledem k tomu, že soudní exekutorka je pověřena výkonem státní moci, i pro ni platí ústavně zakotvený princip minimalizace zásahů do majetkové sféry povinných.

Další fakturu za detektivní služby vystavenou na základě požadavku ze dne 13. 6. 2011 poté, co již byly veškeré dlužné částky uhrazeny, považuje potom kárný žalobce za zcela účelovou; ostatně ani sama kárně obviněná nedokázala za co byla fakturovaná částka 31.800 Kč hrazena. Kárný žalobce rovněž považuje za zcela nezákonné

účtování částky 500 Kč za výdaje spojené a vedením spisu, když takovou položku tarif neobsahuje, jedná se o vlastní paušál vytvořený kárně obviněnou.

Dle ust. § 46 odst. 1 exekučního řádu je soudní exekutor povinen postupovat v exekučním řízení rychle a účelně; dle § 87 odst. 1 exekučního řádu jsou náklady exekuce, mimo jiné, i účelně vynaložené hotové výdaje. Kárný žalobce má za to, že kárně obviněná zcela úmyslně a neúčelně navyšovala náklady prostřednictvím objednávky za detektivní služby pro zjištění informací, které mohla získat bezplatně; k tomuto závěru vede kárného žalobce např. fakt, že kárně obviněná okamžitě po obdržení pověření k provedení exekuce požádala soukromou společnost o zjištění skutečného pobytu povinné, aniž by využila zákonných možností k získání takových informací bezplatně.

K zajišťování movitých věcí bez jejich předchozího soupisu kárný žalobce podotýká, že z obsahu protokolů o soupisech provedených dne 1. 8. 2011 nejdříve na adrese povinného M. V. a následně na adrese označené povinným, kde se nacházejí věci povinné, vyplynulo, že v obou případech došlo k zajišťování movitých věcí bez toho, že by byly předem sepsány. Jak vyplývá z protokolu, na místě byla zahájena demontáž nábytku stěhovací službou, následně povinný požádal o přerušení exekuce a došlo k částečné úhradě částky 100.000 Kč, v závěru protokolu je uvedeno, že movité věci byly vráceny na místo asistenční a stěhovací službou a soupis movitých věcí nebyl proveden. Rovněž tak z dalšího protokolu vyplynulo, že matka povinné rovněž požádala o přerušení výkonu, následně uhradila za povinnou částku 80.000 Kč, přičemž došlo k dohodě o úhradě zbylé částky do 8. 8. 2011, dále je uvedeno, že movité věci byly vráceny na původní místo, soupis majetku nebyl prozatím proveden.

Pokud vykonavatel dal pokyn k demontáži nábytku a zajišťování věcí bez toho, že by tyto věci nejdříve sepsal, postupoval v rozporu s ust. § 326 odst. 1 o. s. ř. a ust. § 66 odst. 1 exekučního řádu.

Z vyjádření kárně obviněné ze dne 24. 4. 2012 vyplývá, že tato považuje postup vykonavatele při zajišťování věcí v souladu se zákonem. Z vyjádření kárně obviněné ze dne 20. 6. 2012 vyplynulo, že postup, kdy jsou z polepených movitých věcí odstraňovány nálepky při částečné úhradě, nikdy neschvalovala, ani k němu nedala pokyn; z předložených interních směrnic ovšem vyplývá, že tyto pro své zaměstnance vydala až dne 17. 10. 2011, do té doby není zřejmé, jakým způsobem byli její zaměstnanci školeni a jakým způsobem bylo na jejich činnost dohlíženo, když přestože z protokolů o soupisu pořízených v nyní posuzované věci vyplynulo, že došlo k zajišťování blíže nespecifikovaných movitých věcí, přesto kárně obviněná toto pochybení svému vykonavateli nevytkla, když jak vyplývá z jejího vyjádření, první ústní domluvu dostal vykonavatel až dne 19. 12. 2011 z důvodu nepořízení videozáznamu z mobilární exekuce, když se jednalo o první porušení pracovní povinnosti.

Na základě uvedených skutečností má kárný žalobce za to, že se kárně obviněná dopustila pochybení, které je nutno kvalifikovat jako kárná provinění; navrhuje proto, aby byla kárně obviněná shledána vinnou a bylo jí uloženo kárné opatření ve formě napomenutí nebo pokuty dle uvážení kárného senátu.

B. II. Vyjádření kárně obviněné

Kárně obviněná uvádí, že hlavním zdrojem obtíží v činnosti exekutorského úřadu byl její zaměstnanec M. Ř., který byl již propuštěn a na něhož kárně obviněná podala trestní oznámení pro trestný čin zpronevěry, neboť si přisvojil peníze, které vymohl od dlužníků.

Skutek popsaný v žalobě se skládá celkem ze tří útoků, podrobně popsaných ve výroku žaloby. Sama žaloba je velmi podrobná a popisuje skutečnosti, k nimž došlo, způsobem, který obviněná nezpochybňuje. V prvých dvou případech jde o neoprávněné náklady exekučního řízení, ve třetím případě šlo o pochybení neoprávněného odnětí věcí bez jejich soupisu a po úhradě dluhu jejich navrácení na původní místo, aniž však by bylo dáno podezření, že došlo ke ztrátě, poškození nebo odcizení jakékoli věci, s níž bylo takto manipulováno.

Kárně obviněná argumentuje obdobně jako v případě prvního kárného návrhu, základní výtka tedy opětovně směřuje k faktu, že žaloba je postavena na odpovědnosti za výsledek, tedy na tom, že skutečně došlo k porušení exekutorských předpisů, aniž by bylo zkoumáno, kdo konkrétně ono porušení zavinil a jakým způsobem mohla reálně sama kárně obviněná takovému porušení zabránit. Přitom ovšem se kárně obviněná nezříká své odpovědnosti, je si vědoma přísných nároků, které z důvodů, jež jsou popsány ve vyjádření k předchozí žalobě, na výkon takového úřadu klade zákon. Je si vědoma i rozhodnutí 7 Tdo 977/2010, vydaným v trestní věci, které přísnost těchto nároků podtrhuje: cit: *„V případě výkonu exekutorské praxe nelze vyloučit trestní odpovědnost exekutora jen s poukazem na nesprávný postup jeho zaměstnanců, jejichž činnost nedostatečně kontroloval. Zásadní rozhodovací pravomoc pří výkonu funkce v rámci exekutorského úřadu totiž spočívá na exekutorovi.“*

Co se týče vytýkaného neoprávněné navýšení nákladů exekuce, ačkoli dluh byl plně uhrazen, kárně obviněná konstatuje, že okolnosti popsané ve výroku kárné žaloby odpovídají skutečnosti. Poukazuje však na to, že nešlo o úmyslné poškození povinného, ale o nesprávný výklad právního předpisu. Kárný žalobce nebere v úvahu skutečnost obtížné komunikace s povinnými s tím, že část této komunikace prováděl její vykonavatel M. Ř. Pokud jde o náklady na detektivní služby ve výši 26.500 Kč, uvádí, že v tomto případě žalobce vyšel jednoduše z toho, co vyšlo najevo až následně. Účelnost nákladů na detektivní služby tedy hodnotí zpětně. V době, kdy byly detektivní služby objednávány, nevěděla, kde se povinná P. B. nachází. Opomněla využít součinnosti s vězeňskou službou, tuto výtku musí přijmout, ale kdyby povinná ve výkonu trestu nebyla, což dopředu kárně obviněná nemohla vědět, musela by najmout detektivní službu tak jako tak.

Opětovně odkazuje kárně obviněná na skutečnost, že byla dříve zapsána do seznamu advokátů, na důvody pro které změnila zaměstnání, jakož i na to že spoléhala na informace podávané jí vykonavatelem M. Ř., přitom tyto řádně neprověřovala. Opětovně uvádí výčet vnitřních předpisů, které přijala. U tohoto bodu obžaloby tedy uznává

zavinění z nevědomé nedbalosti, neboť se spoléhala na údaje, které jí byly poskytnuty jejím zaměstnancem.

Co se týče neúčelné ho navýšení nákladů na nocleh, cestu do Liberce, archivaci a detektivní služby, i zde jde o jednání nedbalostní, vyplývající z důvěry ve výkazy, předkládané M. Ř., které nedůsledně kontrolovala. Míra zavlnění je zde snižována okolnostmi, na které obviněná již poukazovala.

K zajišťování a opětovnému vrácení věcí bez soupisu se kárně obviněná důvodně hájí tím, že takovou praxi svým zaměstnanců ani nenařídila, ani neschvalovala. Ze samotné kárné žaloby však je zřejmé, že došlo toliko k ohrožení možnosti procesní obrany třetích osob, jimž by případně svědčilo právo k zajišťovaným věcem, když věci byly vráceny na místo, nedošlo k jejich poškození ani odcizení. To neznamená, že by takový postup byl v souladu se zákonem, je však nutno poznamenat, že žalobcem tvrzené ohrožení možnosti takových práv třetích osob je jen vedlejším důsledkem. Je totiž zřejmé, že pravým smyslem a účelem takového postupu je vytvoření nátlaku na povinného (resp. majitele věcí, který má k povinnému příbuzenský vztah), aby dluh raději zaplatil, neboť je notoricky známo, že prodejem movitých věcí je získán pouhý zlomek jejich skutečné hodnoty, nehledě již k jejich pořizovací ceně. Proto rychlost při demontáži a odvážení věcí má značný psychologický efekt a je-li dosaženo výsledku, tj. zaplacení bez odvozu movitých věcí, je zřejmé, že provádění zápisu by bylo opravdu formalitou. Soupis věcí, který by nepochybně byl pořízen pro případ, že by nebylo výsledku takového nátlaku dosaženo, by patrně o něco snižoval efekt, který lze obrazně nazvat *„mečením poslední kozy živitelky, odváděné z chlívku“*, samotný fakt takovéhoto nátlaku by však dodržením formalit odstraněn nebyl. Ostatně privatizací exekuce jako činnosti dříve typické pro veřejnou sféru zákonodárce sám sledoval vytvoření možnosti většího tlaku na dlužníky. Kárný žalobce dle obhajoby totiž neodsuzuje takovýto nátlak na dlužníka sám o sobě, vytýká pouze nedodržení patřičné formy. Také zde by měl zákonodárce spíše uvažovat o zdokonalení normy, která takovýto nátlak (byť za dodržení formalit) vůbec připouští, než žalobou kárat ty, kteří exekuční řád chápou jak byl zamýšlen, tedy především jako knutu, svištící nad dlužníky. Uvedenému jednání M. Ř. kárně obviněná zabránit nemohla, nevěděla o něm, a pokud snad z jejího vyjádření vyplývá, že takový postup dodatečně schválila nebo pokládala za zákonný, je nutno odkázat na subsidiární použití trestního řádu, konkrétně § 33 odst. 1 tr. ř., z něhož vyplývá, že obviněný má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny na vinu. Přitom právem obviněného je též volba prostředků a způsobů obhajoby (Rozh. 6 Tdo 366/2010). Způsob obhajoby pak nemůže být kárně obviněné na újmu, neboť jak vyplývá z trestní judikatury, vina obviněného musí být prokázána na základě důkazů provedených v souladu s trestním řádem, přitom nelze usuzovat na vinu obviněného ze způsobu obhajoby, např. z toho, že obviněný záměrně vypovídal nepravdu, popíral určité skutečnosti nebo se snažil svést vyslýchající orgány na falešnou stopu apod.; takový postup soudu by znamenal potlačování práva na obhajobu, byl by v rozporu s presumpcí neviny a s vyhledávací zásadou uvedenou v § 2 odst. 5 tr. ř. Jinými slovy, dodatečná obhajoba obviněné nemůže zakládat kárné provinění ani tehdy, kdyby byla postavena na mylném výkladu práva. Proto dodatečné schvalování postupu soudního vykonavatele nemůže být předmětem kárné žaloby.

Kárně obviněná závěrem uvádí nad rámec toho, co již uvedla ve vyjádření k předchozí žalobě, že za dobu, po kterou vykonává exekutorský úřad, pochopila, že zejména zaměstnání exekučního vykonavatele přitahuje lidi vyznačující se určitými povahovými rysy, které v širší populaci nejsou zcela běžné. Musí jít o jedince psychicky odolné vůči stresu, mělo by však jít o osoby, které mají vysokou mravní integritu a jsou dostatečně inteligentní, přitom však nesmějí pochybovat o oprávněnosti svého poslání a podléhat soucitu. Jinými slovy, platí o nich to, co se říká o politicích a policistech - měli by vykonávat povolání, které vyžaduje lidi nejvyšších kvalit, avšak povolání samo neobsahuje nic, co by takové lidi přitahovalo. Je proto obtížné najít pracovníky, kteří by splňovali aspoň část uvedených kritérií, přičemž soudní exekutor sám nemůže být na všech místech exekucí a nemůže vykonávat nepřetržitou kontrolu. Chybou obviněné bylo, že na delší dobu podlehla tomu, že M. Ř. měl řadu předpokladů pro funkci vykonavatele a měl i výsledky. Tím ze sebe nesnímá odpovědnost za porušení zákona, k němuž jejím zaviněním, a zdůrazňuje, že nedbalostním zaviněním, skutečně došlo.

Proto navrhuje, aby byla uznána vinnou toliko v bodech 1 a 2 žaloby, zatímco v bodě 3 navrhuje své zproštění, přičemž souhlasí s napomenutím, popřípadě s mírnějším peněžitým trestem, když své osobní poměry vylíčila v přiloženém vyjádření k dřívější žalobě.

C. I. Obsah kárného návrhu ze dne 22. 3. 2013

Kárný žalobce viní kárně obviněnou z kárného provinění podle § 116 odst. 2 exekučního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, které spatřuje v tom, že

1. jako soudní exekutorka pověřená provedením exekuce v přesně nezjištěném počtu exekučních řízení, minimálně však v řízeních sp. zn. 155 EX 331/11, 155 EX 385/11, 155 EX 228/11, 155 EX 292/10, 155 EX 293/10, 155 EX 223/11, 155 EX 180/12, 155 EX 63/12, 155 EX 40/11 a 155 EX 253/11 porušila své zákonné povinnosti plynoucí z ust. § 13 exekučního řádu tím, že v rámci své řídící činnosti nezajistila v předmětných věcech řádné soupisy movitých věcí podle ust. § 326 odst. 1 občanského soudního řádu a v důsledku toho její pověření zaměstnanci za pomoci jí objednané asistenční služby.

V odůvodnění návrhu kárný žalobce uvádí následující skutečnosti, které dokládá přiloženými listinami a videozáznamy k důkazu:

a) v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. **155 EX 331/11** pověření zaměstnanci prováděli dne 19. 9. 2011 soupis movitých věcí v nemovitosti, v níž povinná dle tvrzení její matky pouze přespávala a měla tam pro tyto účely uloženy pouze oděvní součásti, přestože tyto skutečnosti na místě postupu neověřovali, ani neověřovali, které místnosti povinná skutečně obývá, třetím osobám přítomným při soupisu poskytovali nesprávná poučení o jejich procesních právech a povinnostech s tím, že k dokladům o vlastnictví není vykonavatel oprávněn přihlížet, do vyhotovovaného protokolu nezaznamenali veškeré důležité skutečnosti a prohlášení přítomných osob, zejména tvrzení o vlastnictví movitých věcí a ani skutečnost, že byl o úkonu pořizován videozáznam; poté, co byla

vymáhaná povinnost částečně uhrazena sestrou povinné ve výši 60.000 Kč, vykonavatel nepravdivě poznamenal do protokolu, že soupis nebyl proveden, protokol o soupisu, který obsahoval seznam sepsaných věcí, následně do spisu nezaložil, ze sepsaných věcí odstranil nálepky, čímž do budoucna znemožnil třetím osobám bránit se soupisu věcí a jejich odvozu podáním návrhu na vyškrtnutí movitých věcí,

b) v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. **155 EX 385/11** pověření zaměstnanci prováděli dne 30. 9. 2011 soupis movitých věcí v místě bydliště povinného uvedeném v návrhu na nařízení exekuce, když na místě bylo vykonavateli matkou povinného sděleno, že povinný na uvedené adrese již 6 let nebydlí, byla mu uvedena adresa, kde povinný bydlí, tyto skutečnosti ovšem ve svém postupu nereflektovali a pod pohrůžkou vystěhování movitých věcí z domu, pokud nebude exekuce alespoň částečně uhrazena, přiměli matku povinného k částečné úhradě ve výši 100.000 Kč, o níž do protokolu poznamenali, že se jednalo o dobrovolnou úhradu, poskytovali nesprávná poučení přítomným třetím osobám o jejich procesních právech a povinnostech; do vyhotovovaného protokolu nezaznamenali veškeré důležité skutečnosti a prohlášení přítomných osob, zejména tvrzení o vlastnictví movitých věcí a ani skutečnost, že byl o úkonu pořizován videozáznam,

c) v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. **155 EX 228/11** pověření zaměstnanci prováděli dne 26. 7. 2011 soupis movitých věcí v bytě, který je dle výpisu z katastru nemovitostí ve vlastnictví povinných, na místě povinní nebyli zastiženi, z protokolu o soupisu vyplývá, že na místě byly zastiženy pouze třetí osoby (L. J. a K. J.), a přestože mělo dojít k demontáži blíže nespecifikovaného nábytku, z protokolu nevyplývá, že by byl proveden před samotnou demontáží soupis těchto věcí a poté, co došlo ze strany třetí osoby k částečné úhradě ve výši 50.000 Kč, nebyl nakonec soupis proveden, čímž bylo fakticky znemožněno třetím osobám bránit se případnému dalšímu soupisu podáním návrhu na vyškrtnutí movitých věcí nepatřících povinným, vykonavatel vyhotovoval neúplný protokol o soupisu, zejména uvedl, že telefonoval s povinnou, neuvedl ovšem se kterou ze 2 povinných, protokol navíc vykonavatel vyhotovil nepravdivý co do časového trvání úkonu, v doručenkách založených pod č. l. 106, 107 a 110 potvrzujících doručení písemností povinným vykonavatel nepravdivě uvedl, že povinní odmítli písemnosti převzít a o následcích odmítnutí byli poučeni, přitom ani jeden z povinných nebyl úkonu doručování přítomen, vyhotovil tak úmyslně nepravdivou veřejnou listinu,

d) v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. **155 EX 292/10** pověření zaměstnanci prováděli dne 26. 7. 2011 soupis movitých věcí na adrese trvalého pobytu povinného, přičemž přizvaná asistenční služba zahájila demontáž blíže nespecifikovaného nábytku, bez toho, že by byly tyto věci nejdříve pojaty do soupisu a poté, co došlo k částečné úhradě pohledávky ze strany povinného a syna povinného, soupis movitých věcí nebyl nakonec proveden, čímž bylo fakticky znemožněno třetím osobám bránit se případnému dalšímu soupisu podáním návrhu na vyškrtnutí movitých věcí nepatřících povinnému, vykonavatel vyhotovil nepravdivý protokol co do časového trvání úkonu,

e) v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. **155 EX 293/10** pověření zaměstnanci prováděli dne 18. 7. 2011 soupis movitých věcí, v rámci kterého přizvaná asistenční služba prováděla demontáž blíže nespecifikovaného nábytku, z protokolu ovšem nevyplývá, že by byl před samotnou demontáží proveden soupis těchto věcí a poté, co povinný částečně uhradil, nebyl soupis proveden vůbec, čímž bylo fakticky znemožněno třetím osobám bránit se případnému dalšímu soupisu podáním návrhu na vyškrtnutí movitých věcí nepatřících povinnému,

f) v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. **155 EX 223/11** pověření zaměstnanci prováděli dne 25. 7. 2011 od 10:00 hod do 10:30 hod mobiliární exekuci na adrese L. 827/93, Plzeň, v rámci které přizvaná asistenční služba prováděla demontáž blíže nespecifikovaného nábytku, jehož soupis nebyl proveden, následně ve stejný den od 10:55 hod do 12:30 hod prováděli mobiliární exekuci na adrese L. 93, P., v rámci které přizvaná asistenční služba prováděla demontáž blíže nespecifikovaného nábytku, jehož soupis nebyl proveden, přitom poté, co došlo k částečné úhradě pohledávky, byly takto demontované věci vráceny na původní místo, čímž bylo fakticky znemožněno třetím osobám bránit se případnému dalšímu soupisu podáním návrhu na vyškrtnutí movitých věcí nepatřících povinnému,

g) v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. **155 EX 180/12** pověření zaměstnanci prováděli dne 18. 6. 2012 úkon na adrese J. 701, H., ačkoliv na této adrese neměla povinná trvalý pobyt a na místě pověřený zaměstnanec nezkoumal, zda má povinná na uvedené adrese umístěny věci, nepořídili kompletní protokol o tomto úkonu, když tento trval od 8:20 hod do blíže nezjištěné doby, minimálně však do 12:35, kdy došlo k úhradě ze strany babičky povinné, přitom soupis movitých věcí nebyl prováděn ani proveden,

h) v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. **155 EX 63/12** pověření zaměstnanci prováděli dne 17. 5. 2012 úkon mobiliární exekuce na adrese P. 1027, D., na které měl povinný provozovat bar, přitom z protokolu o soupisu vyplývá, že vykonavatel nejdříve přivolal asistenční službu a až následně zahájil prohlídku místa výkonu, vykonavatel vyhotovil neúplný protokol o úkonu, když v něm zejména neuvedl, zda na místě byly nalezeny movité věci povinného vhodné k sepsání, v mezidobí od přivolání asistenční služby do jejího příjezdu pak není z protokolu zřejmé, že by byly nějaké věci vykonavatelem sepisovány, jména zaměstnanců přivolané služby přítomných úkonu v protokolu neuvedl,

i) v exekučním řízení sp. zn. **155 EX 40/11** pověření zaměstnanci prováděli dne 28. 2. 2012 soupis movitých věcí na adrese Ž., N. p. 463 uvedené v usnesení o nařízení exekuce, přičemž na místě pověřený zaměstnanec nezkoumal, zda má povinný na uvedené adrese umístěny své věci, vykonavatel nepořídil kompletní protokol o tomto úkonu, když na místě byla zřejmě vyhrocená situace, přesto je v protokolu uvedena až poznámka o jejím zklidnění, přestože nedošlo k úplné úhradě pohledávky, nebyl proveden ani soupis movitých věcí, natožpak jejich zajištění

j) v exekučním řízení sp. zn. **155 EX 253/11** v rámci provádění úkonu mobiliární exekuce dne 15. 6. 2012 vyhotovil vykonavatel nepravdivý protokol, když jednak

uvedl, že se úkon konal v roce 2011 a navíc nechal povinnou, která byla cizinka a zjevně nerozuměla českému jazyku, podepsat protokol o soupisu movitých věcí, v němž bylo nepravdivě uvedeno, že povinná protokol četla, rozuměla mu a s jeho obsahem souhlasí, přitom z něj nevyplývá, že by jí byl obsah protokolu přetlumočen, zároveň v rámci blíže nespecifikovaného úkonu měla povinná dne 18. 6. 2012 podepsat vzdání se práva podat odvolání proti usnesení o nařízení exekuce a rovněž práva podat námitky proti příkazu k úhradě nákladů exekuce, přičemž je zřejmé, že se jednalo o šablonu vytvořenou exekutorským úřadem a není zřejmé, zda byl povinné obsah této listiny přetlumočen,

přičemž na postup svých zaměstnanců soudní exekutorka řádně nedohlížela, pořízené videozáznamy a protokoly o soupisech z vlastní iniciativy nekontrolovala, pokud ke kontrole z její strany došlo, bylo tak tomu ve většině případů v souvislosti se zahájeným výkonem dohledu v konkrétní věci; tímto závažně porušila povinnosti stanovené právním a stavovským předpisem.

2. jako soudní exekutorka pověřená provedením exekuce v přesně nezjištěném počtu exekučních řízeních minimálně však v řízeních sp. zn. 155 EX 228/11, 155 EX 180/10, 155 EX 296/10, 155 EX 218/11, 155 EX 292/10, 155 EX 293/10, 155 EX 288/12, 155 EX 120/12, 155 EX 223/11, 155 EX 180/12, 155 EX 63/12, 155 EX 275/12, 155 EX 285/12, 155 EX 40/11, 155 EX 241/11, 155 EX 46/11, 155 EX 314/11, 155 EX 272/11, 155 EX 272/11, 155 EX 253/11, 155 EX 342/11, 155 EX 371/11 vytvářela zcela neúčelné náklady na služby detektiva a asistenční služby, když provedením úkonů v exekuční činnosti, které je povinna činit sama nebo prostřednictvím svých pověřených zaměstnanců, pověřila soukromé firmy, za tuto činnost dávala povinným k úhradě nepřezkoumatelné částky na základě faktur vystavených těmito firmami, přestože informace zjištěné třetím subjektem za úplatu mohla získat bezplatně v rámci žádostí o součinnost dle ust. § 33 a násl. exekučního řádu, a přestože před samotným úkonem mobiliární exekuce dostatečně neověřila, zda je přítomnost asistenční služby nezbytná; takto vzniklé náklady následně vymáhala a vymohla; ve vydaných příkazech k úhradě nákladů exekuce si navíc vyčíslovala náklady, které neměly oporu v právních předpisech, případně na které neměla dle exekučního tarifu nárok, konkrétně:

a) v přesně nezjištěném počtu exekučních řízení, minimálně však v řízeních **sp. zn. 155 EX 218/11, 155 EX 292/10, 155 EX 223/11, 155 EX 63/12** v rozporu s ust. § 13 odst. 2 vyhl. č. 330/2001 Sb. určila ve vydaných příkazech k úhradě nákladů exekuce k úhradě povinným nad rámec paušální částky hotových výdajů ve výši 3.500 Kč, další hotové výdaje spočívající ve výdajích za cestovné, detektivní a asistenční služby, výdaje za telefonáty a archivaci spisu, ačkoliv na tyto již vedle částky 3.500 Kč + DPH neměla nárok,

b) v přesně nezjištěném počtu exekučních řízení, minimálně však v řízeních **sp. zn. 155 EX 228/11, 155 EX 180/10, 155 EX 296/10, 155 EX 293/10, 155 EX 288/10, 155 EX 120/12, 155 EX 180/12, 155 EX 275/12, 155 EX 285/12, 155 EX 40/11, 155 EX 241/11, 155 EX 46/11, 155 EX 314/11, 155 EX 272/11, 155 EX 253/11, 155 EX 342/11, 155 EX 371/11** určila ve vydaných příkazech k úhradě nákladů

exekuce k úhradě částku 3.500 Kč, která měla představovat náhradu za běžné výdaje, která měla zahrnovat blíže nespecifikované výdaje na kancelářské potřeby, kopírovací služby, informační technologie, telefonické spojení s odkazem na ust. § 15 exekučního tarifu, (který ovšem upravuje náhradu za doručení písemností) a vytvořila si tak obdobu paušální náhrady hotových výdajů ve smyslu ust. § 13 odst. 1 exekučního tarifu, nad rámec tohoto vlastního paušálu hotových výdajů účtovala povinným další hotové výdaje spočívající ve výdajích za cestovné, detektivní a asistenční služby, výdaje za telefonáty a archivaci spisu, ačkoliv na tyto již vedle částky 3.500 Kč + DPH již neměla nárok; uvedenou částku běžných výdajů tak zjevně určovala v úmyslu obejít ust. § 13 odst. 2 exekučního tarifu, které jí účtování dalších hotových výdajů nad rámec paušální částky 3.500 Kč neumožňuje,

c) v přesně nezjištěném počtu exekučních řízení, minimálně však v řízeních **sp. zn. 155 EX 228/11, 155 EX 292/10, 155 EX 293/10, 155 EX 288/12, 155 EX 120/12, 155 EX 223/11, 155 EX 180/12, 155 EX 63/12, 155 EX 275/12, 155 EX 285/12, 155 EX 40/11, 155 EX 241/11, 155 EX 46/11, 155 EX 272/11, 155 EX 253/11, 155 EX 342/11, 155 EX 371/11** určila ve vydaných příkazech k úhradě nákladů exekuce k úhradě povinným částky za výdaje za asistenční služby na základě faktur vystavených společnostmi Q07 – servisní s. r. o., Malabenor, s. r. o. a ZK PROFI SERVIS s. r. o.; částky uvedené ve fakturách soudní exekutorka bez dalšího určila k úhradě povinným, přestože tyto neodpovídaly skutečně poskytnutých službám, zejména: asistenční služba nebyla úkonu vůbec přítomna (155 EX 288/12, 155 EX 275/12, 155 EX 253/11), asistenční služba byla úkonu pouze přítomna bez toho, že by reálně prováděla stěhování sepsaného majetku, když soupis proveden nebyl (155 EX 120/12, 155 EX 180/12, 155 EX 63/12, 155 EX 285/12, 155 EX 40/11, 155 EX 241/11, 155 EX 46/11), asistenční služba prováděla demontáž blíže nespecifikovaného nábytku, který nebyl sepsán (155 EX 228/11, 155 EX 292/10, 155 EX 293/10, 155 EX 223/11), případně který sepsán byl, ale následně nebyl odvezen (155 EX 342/11, 155 EX 272/11), asistenční služba sepsaný majetek odstěhovala, nicméně částka, kterou si vyúčtovala, neodpovídala skutečné ceně těchto služeb na trhu (155 EX 371/11), přitom částky vyúčtované uvedenými společnostmi zcela zjevně neodpovídaly pevně stanovenému ceníku, když za srovnatelné služby byly účtovány různé částky (např. 155 EX 46/11 – doprava do stejného místa jednou stála 1.200 Kč, podruhé 2.000 Kč, 155 EX 293/10 a 155 EX 223/11 – stejná cena 6.600 Kč za stejné úkony v Plzni a za úkony prováděné v obci 90 km vzdálené od Plzně, navíc v řízeních 155 EX 228/11 a 155 EX 292/10 se úkony stejných osob na různých místech dne 26. 7. 2011 v čase od 9:00 do 10:00 hod překrývaly); zcela zjevně se tak jednalo o uměle vytvořené náklady bez toho, že by služby byly řádně vyúčtovány a že by jejich ceny odpovídali vynaloženému úsilí; navíc asistenční služby byly k úkonům objednávány bez předchozího ověření, zda bude využití jejich služeb nezbytné a účelné,

d) v přesně nezjištěném počtu exekučních řízení, minimálně však v řízeních **sp. zn. 155 EX 228/11 a 155 EX 223/11** určila ve vydaných příkazech k úhradě nákladů exekuce k úhradě povinným částky za výdaje za detektivní služby, bez toho, že by se před objednáním těchto služeb nejdříve pokusila povinné dohledat v rámci svých zákonných kompetencí (žádosti o součinnost, místní šetření), přitom ze spisu nevyplývalo, jaký byl výsledek této poskytnuté služby,

e) v přesně nezjištěném počtu exekučních řízení, minimálně však v řízeních **sp. zn. 155 EX 228/11, 155 EX 180/10, 155 EX 296/10, 155 EX 218/11, 155 EX 292/10, 155 EX 293/10, 155 EX 120/2012, 155 EX 223/11, 155 EX 241/11, 155 EX 46/11, 155 EX 314/11, 155 EX 272/11, 155 EX 253/11, 155 EX 342/11, 155 EX 371/11** určila ve vydaných příkazech k úhradě nákladů exekuce k úhradě povinným částky za archivaci spisu ve výši 500 Kč a za telefonáty ve výši 50 Kč za telefonát, přičemž se jednalo o soudní exekutorkou vytvořené paušály, které nemají oporu v právních předpisech a realizace vyúčtovaných telefonátů nebyla zaznamenána v exekučních spisech,

f) v přesně nezjištěném počtu exekučních řízeních, minimálně však v řízeních **sp. zn. 155 EX 292/10 a 155 EX 223/11** určila ve vydaných příkazech k úhradě nákladů exekuce k úhradě povinným částky za osobní doručení písemností ve výši 50 Kč za písemnost, ačkoliv doručovala více písemností najednou a v každém řízení jí tak náležela paušální náhrada za osobní doručení pouze jednou.

2. jako soudní exekutorka pověřená provedením exekuce v přesně nezjištěném počtu exekučních řízeních, minimálně však v řízeních **sp. zn. 155 EX 141/10, 155 EX 228/11, 155 EX 91/10, 155 EX 47/10, 155 EX 180/10, 155 EX 179/10, 155 EX 296/10, 155 EX 102/10, 155 EX 218/11, 155 EX 292/10, 155 EX 293/10, 155 EX 145/12, 155 EX 298/12, 155 EX 134/12, 155 EX 393/12, 155 EX 71/12, 155 EX 120/12, 155 EX 223/11, 155 EX 180/12, 155 EX 63/12, 155 EX 275/12, 155 EX 40/11, 155 EX 241/11, 155 EX 10/11, 155 EX 46/11, 155 EX 314/11, 155 EX 272/11, 155 EX 253/11, 155 EX 342/11, 155 EX 371/11** přiznávala v příkazech k úhradě nákladů exekuce právním zástupcům oprávněných odměny za zastupování při provádění exekuce dle ust. § 12 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 484/2000 Sb. ve výši 4.000 Kč, případně 5.000 Kč (dle ust. § 12 odst. 2 vyhl. č. 484/2000 Sb. od 1. 3. 2012) + příslušná částka DPH, přestože tito v rámci provádění exekuce neučinili žádný úkon právní služby, neúměrně a neúčelně tak navyšovala náklady oprávněného, které ukládala k úhradě povinným,

Kárně obviněná tedy závažně a opakovaně porušila povinnosti stanovené právními a stavovskými předpisy.

C.II. Vyjádření kárně obviněné

Kárně obviněná poukázala stran jednání svého vykonavatele M. Ř. na svoji obhajobu zaslanou k předchozím návrhům – viz výše.

K porušování předpisů při výkonu exekuce opětovně konstatuje, že se kárný žalobce nezabývá formou zavinění, tedy tím, zda je zde úmysl či nedbalost, poukazuje na to, že kárná žaloba popisuje skutečnosti, jichž se obviněná osobně neúčastnila a o kterých ani v době, kdy se udály, vůbec nevěděla, ani se nezabývá tím, zda o nich vědět mohla. Pokud kárný žalobce tvrdí, že tyto skutečnosti neměly uniknout její pozornosti, kárně obviněná konstatuje, že to by předpokládalo např. to, že by si videozáznamy pořizované

pro případ stížnosti povinného a jeho dokumentace událostí, musela přehrávat; to z časových důvodů nepřicházelo v úvahu.

Co se týče účtování neúčelných nákladů exekuce a nákladů, které nemají oporu v právních předpisech, kárně obviněná uvádí, že uvedený způsob účtování, tedy paušál + náklady převyšující, převzala od svého zaměstnance M. Ř., který ji ubezpečil, že stejným způsobem účtovala jeho předchozí zaměstnavatelka a jde o obvyklou praxi. Je si vědoma toho, že takové tvrzení ji nevyviňuje, neboť způsob účtování i jako začínající exekutora si měla a mohla ověřit u orgánů Komory, popř. u ministerstva spravedlnosti. Pokud jde o jednotlivé případy uvedené v tomto bodě, je zřejmé, že v bodě b), c), d) a e) podepisovala mechanicky vyúčtování, které jí předkládali zaměstnanci, aniž by analyzovala reálnost těchto údajů způsobem, který činí kárná žaloba. Jde nepochybně o selhání dané časovým tlakem a důvěrou, kterou k zaměstnancům měla. Pokud jde o bod f) a g) připouští kárně obviněná, že uvedený paušál si vypočetla sama na základě odhadu nákladů na archivaci spisů, a to i do budoucna a na základě průměrné ceny telefonátu.

Veškerá pochybení vytýkaná žalobou uznává s tím, že žádá, aby bylo přihlédnuto k tomu, že nešlo o jednání úmyslné směřující přímo ke škodě povinných, ale o jednání nedbalostní, kdy řádně nekontrolovala činnost podřízených, zčásti vedené úmyslem zjednodušit administrativu.

Co se týče účtování nákladů právního zastoupení, nemůže obviněná jinak než přiznat, že účtování nákladů ve věcech, kde byl oprávněný zastoupen, prováděla zcela mechanicky, aniž by zkoumala počet úkonů právní služby. Z její strany jde o nedostatečnou kontrolu podkladů připravených jejími podřízenými, nejde však o pochybení úmyslné.

Na závěr kárně obviněná uvádí, že se cítí vinnou ve smyslu kárné žaloby s výhradami, které uvedla výše. Ke svým osobním poměrům uvádí, že je matkou tří dětí, z nichž dvě jsou dosud nezletilé, nejstarší dcera studuje vysokou školu a je závislá na rodičích. Na svoji obhajobu dále uvádí, že důvodem, proč opustila advokacii a převzala exekutorský úřad, byla představa menší časové náročnosti této práce, která má přece jen pevnější a limitovanou pracovní dobu, což jí umožní více věnovat se dospívajícím dvojčatům. Její očekávání se v tomto směru splnila jen zčásti, nicméně s tím, jak postupně získávala vlastní zkušenosti a zbavila se zaměstnanců, kteří dávali přednost úspěšnému výsledku před dodržováním procesních pravidel, má za to, že svůj úřad může zastávat i nadále.

Ráda by obrátila pozornost soudu ke skutečnosti, že právě na ni byla soustředěna pozornost kontrolujících orgánů v důsledku negativní publicity ve sdělovacích prostředcích je totiž zřejmé, že vybočování z mezí stanovených zákonem, není v rámci exekutorské činnosti obecně ojedinělým jevem. Tím nemá být řečeno, že nemá být postižena za porušení předpisů, které jiní exekutoři porušují stejnou měrou, aniž k jejich postihu dojde. Jde o to, že zpočátku při svých malých zkušenostech přijímala model chování, který se zdál být obecně tolerován a tvrdý postih dlužníků se vzhledem k programovým prohlášením pravicových vlád zdál být i obecně podporovaný a žádoucí. Nechce tím říct nic jiného, než aby kárný senát při úvaze o trestu chápal všechny

souvislosti a obtíže výkonu exekutorské činnosti a nesměřoval k uložení trestu exemplárního jen proto, že nedokázala důsledně vzdorovat určitému trendu nastolenému před jejím příchodem do exekutorské činnosti a po delší dobu mlčky tolerovaného i předchozím vedením (J. P.) EK. Nynější kárná řízení jsou pro ni dostatečným ponaučením tak, aby i přiměřený peněžitý trest, který navrhuje ministr spravedlnosti a který hodlá přijmout, byl pro ni mementem.

D. Ústní jednání a posouzení věci kárným senátem

Při ústním jednání kárný žalobce odkázal na písemné návrhy, kárně obviněná prostřednictvím svého obhájce odkázala plně na svá písemná vyjádření ke kárným žalobám.

Kárně obviněná uznává veškeré skutky, tak jak je popisují jednotlivé kárné návrhy, nicméně v případě faktického průběhu mobilárních exekucí odmítá jakékoli své zavinění a má za to, že ji nelze kárně postihnout za jednání vykonavatele.

Skutky, které jsou kárně obviněné přičítány, stran kterých bylo vedeno dokazování, a to jednak obsahem jednotlivých spisů, a dále výpověďmi předvolaných svědků, a jejichž spáchání bylo listinnými důkazy ze spisů kárně obviněné prokázáno, lze rozdělit do dvou základních skupin;

1) skutky (faktické jednání), jichž se dopustil vykonavatel, resp. zaměstnanci kárně obviněné přímo na místě výkonu exekuce (nesprávná udělovaná poučení, neprovedení soupisu věcí, nepravdivé sepsání protokolu, psychický nátlak na třetí osoby, přerušení videozáznamu, apod.),
2) skutky, jichž se dopustila kárně obviněná osobně (zanedbání kontroly zaměstnanců, vydání příkazů k úhradě nákladů exekuce s vyčíslením nedůvodně vynaložených nákladů a nákladů účtovaných v rozporu se zákonem).

V řízení je proto nutno posoudit otázku *sine qua non*, tedy zda došlo k naplnění složky volní, tedy zda je dáno zavinění kárně obviněné za jednání svých zaměstnanců, a dále za vlastní úkony kárně obviněné (tj. postup při přebírání podkladů, automatické vyplácení částek zaměstnanci předloženými, vytvoření vlastních paušálů, atd.).

K tvrzení obhajoby, že nelze prokázat kárně obviněné v případě jí vytýkaných skutků úmyslné zavinění - nemohla se proto vůbec dopustit kárného provinění - je třeba především uvést, že kárné provinění dle § 116 odst. 2 exekučního řádu nevyžaduje úmyslné zavinění. Toto pravidlo platí obecně v trestním právu hmotném, konkrétně je vyjádřeno v § 13 odst. 2 trestního zákoníku z roku 2009 (dříve § 3 odst. 3 trestního zákona z roku 1961), vztahuje se však výhradně k trestní odpovědnosti za trestný čin. Exekuční řád neodkazuje při úpravě kárné odpovědnosti exekutorů na jakékoliv použití hmotněprávních ustanovení trestního zákoníku, analogie je zde též z povahy věci vyloučena (teoreticky případnou nejbližší hmotněprávní úpravou by zřejmě byl zákon o přestupcích, neboť kárné provinění je bližší přestupku než trestnému činu). Ustanovení § 25 zákona č.

7/2002 Sb., aplikované v kárném řízení proti exekutorům, za použití § 121 odst. 1 exekučního řádu, odkazující na přiměřené použití trestního řádu v otázkách řízení, neposkytuje podklad pro řešení otázek hmotněprávních.

Nelze ani přisvědčit obhajobě, vytýká-li kárnému žalobci, že se nezabýval vůbec otázkou zavinění, neboť o tom, zda skutky, které kárný žalobce vymezil, jsou kárným proviněním, rozhoduje až kárný senát, nikoli kárný žalobce.

Kárný senát je vázán skutkovým vymezením v kárném návrhu (totožnost skutku), není však již vázán jeho právním hodnocením. Totožnost skutku je přitom zachována, je-li zachována totožnost jednání a totožnost následku; o totožnosti skutku mohou přitom rozhodnout jen okolnosti a závěry skutkové, které jsou právně relevantní, nikoli závěry právní. Z formulace žalovaného skutku musí vyplývat, které právní povinnosti soudní exekutor porušil; nelze-li z formulace žalovaného skutku dovodit porušení povinností samotného soudního exekutora, nelze založit ani jeho kárnou odpovědnost. V případě kárně obviněné kárný žalobce jednoznačně vymezil porušení zákonem stanovené povinnosti kárně obviněné vyplývající jí z ust. § 13 exekučního řádu.

V otázce, zda lze kárně obviněnou shledat vinnou ze skutků, které konal přímo její vykonavatel, i přes existující rozpornou judikaturu kárných senátů, setrvává rozhodující kárný senát na svém přesvědčení o tom, že kárná odpovědnost soudních exekutorů je odpovědností za zavinění. Kárný žalobce s odkazem na označená rozporná rozhodnutí kárného soudu (konkr. sp. zn. 11 Kseo 5/2009, resp. sp. zn. 13 Kseo 1/2011) přitom dovozuje objektivní odpovědnost soudního exekutora za jednání jeho zaměstnanců i v případech, kdy soudní exekutor nebyl přítomen na místě samém z ustanovení § 13 exekučního řádu.

Kárný senát má za to, že konstrukce kárného provinění uvedená v § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012 stojí na tom, že kárným proviněním exekutora je závažné nebo opětovné porušení jeho povinností stanovených právním předpisem nebo stavovským předpisem anebo usnesením komory, z čehož podle názoru rozhodujícího senátu vyplývá nutnost zkoumat, kterou konkrétní povinnost porušil sám soudní exekutor, a to včetně formy jeho zavinění.

Je zároveň třeba odlišovat odpovědnost soudního exekutora za kárné provinění, přičemž je nutno zkoumat naplnění složky volní, tedy zavinění, a to v jakékoli formě, od odpovědnosti soudního exekutora za škodu způsobenou jeho zaměstnanci při výkonu činnosti. Kárný senát zde odkazuje např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33 Odo 5185/2008, v němž se konstatuje: „*Odpovědnost exekutora za škodu je odpovědností objektivní, jíž se exekutor může zprostit pouze z důvodu, že škodě nemohlo být zabráněno ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze na něm požadovat. Tím se rozumí všechna objektivně posuzováno možná péče, kterou mohl exekutor vyvinout, aby škodě zabránil nebo ji odvrátil. Za škodu způsobenou exekutorem při výkonu veřejné moci přenesené na něj zákonem odpovídá vedle státu též exekutor sám za podmínek 32 zákona č. 120/2001 Sb.*“.

V daném případě, v otázce posouzení míry zavinění kárně obviněné za jednání vykonavatele, proto je místě zabývat se tím, zda kárně obviněná plnila své zákonné

povinnosti, tj. i povinnost jí uloženou v § 13 exekučního řádu tak, že vznik škodlivých následků, k nimž v důsledku jednání jejich zaměstnanců došlo, fakticky umožnila a nemohla jim nikterak zabránit, tedy, zda řádně své zaměstnance řídila, jejich práci kontrolovala, popř. přijala náležitá opatření k nápravě tak, aby excesy, k nimž při výkonu činnosti docházelo nebyly vnímány samotnými zaměstnanci jako standardní postup, který kárně obviněná de facto tolerovala, a umožňovala jim tak ve způsobu vedení exekuce pokračovat. Jinými slovy, zda v daném případě nečinnosti kárně obviněné, spočívající v tom, že nekontrolovala a nedohlížela na práci svých zaměstnanců, je dán kauzální nexus s následkem, který v konečném důsledku nastal, a to provádění exekuce nezákonným způsobem, a to i psychickým nátlakem na třetí osoby.

Kárný senát zde předesílá, že ust. § 13 exekučního řádu soudnímu exekutorovi ukládá povinnost - řídit činnost exekutorského úřadu, který jeho jménem plní všechny úkoly potřebné k řádnému výkonu exekuční činnosti. Soudní exekutor je tak v zásadě zodpovědný i za pracovní pochybení, potažmo nečinnost svých zaměstnanců. Je na každém soudním exekutorovi, aby určil způsob organizace jeho úřadu dle svého uvážení, zvolil své zaměstnance, prověřil jejich schopnosti a dle svého úsudku je pověřil výkonem konkrétních úkonů v rámci exekuční činnosti, tj. výkonem státní moci, která byla ze zákona přenesena na jeho osobu. Jakým způsobem své zaměstnance proškolí a dále zajistí, aby jejich úkoly nebyly provedeny neodborně a v rozporu s právními předpisy, je rovněž na něm. Dle čl. 11 odst. 3 Etického kodexu exekutor vede kancelář svého úřadu tak, aby nebyla snižována důstojnost exekutorského stavu. Provádění úkonů svěřuje pouze osobám náležitě kvalifikovaným, odpovědným a bezúhonným a soustavně na jejich činnost dohlíží.

Kárně obviněná na svoji obhajobu předložila interní předpisy, konkr. vnitřní instrukci pro vykonavatele soudního exekutora upravující postup při provádění exekuce prodejem movitých věcí ze dne 17. 10. 2011, vnitřní instrukce pro zaměstnance soudního exekutora; k oběma instrukcím byly vypracovány dodatky; k instrukci pro vykonavatele je tento dodatek datován dnem 28. 12. 2011 (je dle vyjádření kárně obviněné tedy zřejmou reakcí na nedostatky, které se vyskytly při exekuci vedené po sp. zn. 155 EX 489/11; za takovou reakci lze dle kárně obviněné pokládat i dodatek č. 1 k vnitřní instrukci pro zaměstnance soudního exekutora, který je datován až dne 13. 4. 2012). Jako akty řízení rovněž předložila pověření zaměstnance k jednotlivým pracovním úkonům v rámci exekutorské činnosti.

Nelze předně přisvědčit tvrzení obhajoby v tom, že uvedené ustanovení § 13 exekučního řádu hovoří toliko o jediné povinnosti, totiž, že exekutor řídí činnost exekutorského úřadu, který jeho jménem plní všechny úkoly potřebné k řádnému výkonu exekuční činnosti. Přitom v dalším se obhajoba zaměřuje pouze na definici aktu řízení a uvádí směrnice, které kárně obviněná v rámci své řídící činnosti úřadu vydala, čímž svoji řídící povinnost prokazatelně splnila.

Kárný senát konstatuje, že řízení, jakož i odpovědnost za řádný chod úřadu v sobě zcela logicky zahrnuje i kontrolu nad tím, jak jsou řídící akty naplňovány; pokud kárně obviněná tvrdí, že nezanedbala svoji povinnost stanovenou právními předpisy a stavovským předpisem, neboť vydala vnitřní předpisy, kterými se měli zaměstnanci řídit, nemůže být ve své obhajobě úspěšná (nadto řada směrnic jakož i následných postupů ve

vztahu k vykonavateli nastala až ex post). Řízení exekutorského úřadu v sobě tedy zahrnuje nikoli pouze vydání řídících aktů, ale rovněž proces přijímání vhodných zaměstnanců na jednotlivé pozice, jejich zaškolení, neustálý dohled a kontrolu nad jejich postupy (viz též čl. 11 odst. 3 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů).

V kárném řízení bylo nadto prokázáno, že kárně obviněná začala vykonávat svůj úřad v měsíci září 2010, přitom uvedené interní předpisy vydala až dne 17. 10. 2011, tedy více než po roce; po dobu více než jednoho roku tedy kárně obviněná žádné akty řízení nevydala a není zřejmé, jakým způsobem práci svých zaměstnanců řídila a kontrolovala. Jak sama kárně obviněná uvedla, od 1. 9. 2010 zaměstnávala 4 zaměstnance, v březnu 2011 přijala dva administrativní pracovníky s tím, že budou v budoucnu vykonavatelé, v červenci 2011 přijala pana Ř. s panem T. Pokud se hájí tím, že do příchodu M. Ř. mobilární exekuce neprováděla, s úřadem začínala a sbírala zkušenosti z ostatních exekutorských úřadů, nepovažuje kárný senát takové důvody za ospravedlňující a relevantní. Jak níže uvedeno, nedostatky řídící činnosti se neprojevovaly pouze v případech vykonavatelů, tedy v průběhu mobilárních exekucí, ale též v celkové komunikaci a způsobu práce na úřadě. Tvrdí-li tedy kárně obviněná, že vykonavatele začala zaměstnávat až v červenci 2011 (proto žádné interní předpisy nevydala již dříve), není zřejmé, jak řídila činnosti ostatních zaměstnanců.

Při hodnocení míry zavinění, které lze přičítat kárně obviněné je třeba brát v potaz rovněž skutečnost, že vykonavatel, jemuž kárně obviněná veškerá pochybení přičítá, nastoupil do pracovního poměru u kárně obviněné dne 11. 7. 2011, přitom již v tomto měsíci jej kárně obviněná pověřovala prováděním mobilárních exekucí a nadále vykonával tuto činnost bez jakýchkoli instrukcí a proškolení; v pověření ze dne 11. 7. 2011 přitom je výslovně uvedeno, že vykonavatel smí úkony vykonávat až po řádném proškolení. Protokol o zaškolení mu však byl předán až 18. 10. 2011 (např. provádění mobilární exekuce sp. zn. 155 Ex 293/10, dne 18. 7. 2011, sp. zn. 155 Ex 223/11 dne 25. 7. 2011, sp. zn. 155 Ex 228/11 dne 26. 7. 2011, sp. zn. 155 Ex 205/11 dne 1. 8. 2011, etc.).

Rovněž je třeba konstatovat, že ani sama kárně obviněná vlastní vydané směrnice nedodržovala, viz např. čl. III Směrnice ze dne 17. 10. 2011 stanoví: „*Soudní exekutor nad výkonem exekuční činnosti provádí neustálý dohled....*“ dále Dodatek č. 1 ke směrnici ze dne 17. 10. 2011, bod 10 stanoví: „*Soudní exekutor neustále dozoruje postup vykonavatele a neodkladně činí úkony a zadává pokyny směřující k zákonnému průběhu exekuce....*“

Je třeba rovněž se ptát, zda jednání vykonavatele lze považovat za pouze jeho vlastní ojedinělý exces, a zda mohla jeho jednání kárně obviněná nějakým způsobem v daný okamžik, tj. při samotném výkonu exekuce, jakkoli ovlivnit nebo se jednalo o standardní postup při provádění mobilárních exekucí jejím úřadem, o němž kárně obviněná věděla nebo alespoň vědět měla a musela.

Kárně obviněné nelze zcela jistě přičítat jednotlivé faktické úkony vykonavatele, které tento činil v rozporu s příslušnými ustanovením o. s. ř. a exekučního řádu přímo a bezprostředně v místě, v němž se realizovala exekuce prodejem movitých věcí, neboť na těchto místech kárně obviněná nebyla; na místě samém tedy žádnou povinnost (uloženou

o. s. ř., resp. exekučním řádem) nemohla porušit a ani neporušila (viz např. nesprávná poučení, nezaznamenání všech skutečností v protokole, nepravdivé údaje v protokole, nepravdivé údaje o odmítnutí převzetí písemnosti uváděné na doručence, pokyny udělované asistenční službě, demontáže nábytku, nesprávný postup při soupisu věcí; pod nátlakem vystěhování movitých věcí z domu, viz např. „vykonavatel přinutil dceru povinného za povinného zaplatit částku 100.000 Kč, přičemž po celou dobu úkonu připomínal, že dokud nebude alespoň částečně zaplaceno, na místě setrvá i s asistenční službou a tento čas bude povinnému účtován“, „pod nátlakem v pokračování v soupisu movitých věcí a jejich okamžitého zajištění přes částečnou úhradu přinutil povinného podepsat protokol, v němž zachytil dohodu o tom, že zbývající částka bude uhrazena v sídle exekutorského úřadu do 9. 12. 2011, a neumožnil povinnému do protokolu dopsat své prohlášení a ani sám jej do protokolu na žádost povinného nezapsal“...). Avšak i v těchto případech je nutno brát v potaz to, že jednání vykonavatele kárně obviněná fakticky umožnila zanedbáním kontroly a dohledu.

Kárný senát nepřistoupil na obhajobu kárně obviněné, že veškeré problémy byly způsobeny pouze jejím zaměstnancem M. Ř. a ona sama o těchto jeho postupech, resp. o tom, co se děje na samotném místě výkonu exekuce, nevěděla. K důkazu byl přehrán videozáznam ve věci sp. zn. 155 Ex 447/11 (1. záznam 19700103140220.avi), z něhož je zcela zřejmé, že otec povinného poté, kdy požádal vykonavatele o posečkání a ten mu odpověděl, že on nemůže nic dělat, že o tom může rozhodnout pouze soudní exekutorka, otec povinného se dovolal na exekutorský úřad a požadoval výslovně jmenovitě k telefonu soudní exekutorku T., poté do telefonu vylíčil konkrétní stav věci, přitom z průběhu hovoru bylo zjevné, že hovoří s osobou o věci obeznámenou; konkr. do telefonu uvedl, že vykonavatel říká, že *„o tom můžete rozhodnout pouze vy“;* po skončení telefonátu řekl vykonavateli *„ona řekla, že je to plně ve vaší kompetenci.“* Z uvedeného lze dovozovat, že kárně obviněná věděla, resp. vědět měla a mohla, co vykonavatel na místě dělá, tedy i to, že provádí výkon v místě, kde se povinný nenachází ani tam nemá žádné věci. Jakkoli kárně obviněná sice tvrdí, že o telefonátu neví a nebyla to ona, kdo s dotyčným mluvil (tato skutečnost tedy nebyla v řízení prokázána), nicméně k dotazu, kdo informace poskytoval, resp. kdo je může na úřadě, poskytovat, kárně obviněná odpověděla, že „někdo z úřadu“.

Za situace, kdy soudní exekutorce nejsou předávány zásadní informace týkající se výkonu rozhodnutí, resp. nezajistí chod úřadu tak, aby o nich byla informována, nelze než opět konstatovat selhání řídící funkce kárně obviněné. Kárně obviněná k dotazu, jak zajišťuje zpětnou vazbu o tom, aby věděla, co se kde v terénu děje, co se tam stalo, a jaká opatření má přijmout, uvedla pouze, že měla za to, že to v úřadě funguje, zřejmě to tak nebylo a proč jí v konkrétním uvedeném případě hovor nebyl předán pracovnicí z podatelny, která telefony zvedá, nedokáže vysvětlit.

Řídící funkce soudního exekutora, jak bylo již podáno výše, v sobě nepochybně zahrnuje kromě řádného zaškolení i dohled nad postupy zaměstnanců, a to i bez ohledu na to, že jsou pověřeni činit úkony samostatně. Skutečnost, že kárně obviněná zvolila ve svém úřadě určitý model činnosti vykazující vysokou míru samostatnosti jednotlivých pracovníků (existuje jakýsi garant spisu - tímto přitom je administrativní pracovnice, ten přiděluje spis přímo vykonavateli, přitom samotná soudní exekutorka se věcí v této fázi již nikterak nezabývá), ji nezbavuje odpovědnosti za své zaměstnance. Právě model

„samostatnosti zaměstnanců“, jaký zvolila, (a tím spíše s přihlédnutím k tomu, jak sama zdůrazňuje, že s úřadem teprve začínala), vyžaduje nepochybně vyšší míru kontrolních mechanismů. Kárně obviněná se proto nemůže zbavit odpovědnosti za zanedbání kontroly a dohledu nad svými zaměstnanci, tím spíše, pokud v důsledku jí nastoleného modelu „řízení,“ resp. (ne)fungování úřadu dojde k závažnému porušení právních předpisů jejími zaměstnanci.

Ponechá-li exekutor zjištěná pochybení bez povšimnutí, jde o postup v rozporu s § 13 odst. 1 větou první exekučního řádu. Obdobně se jedná o zaviněné porušení povinností exekutora při řízení exekutorského úřadu, jestliže exekutor vadný (protizákonný) postup svých zaměstnanců vůbec nezjistí, ač to při řádném řízení exekutorského úřadu zjistit měl a mohl, a dále pokud takový postup sice zjistí, ale nepřijme odpovídající opatření nápravy.

Nelze pak tím méně přistoupit na obranu soudní exekutorky distancující se od jednání vykonavatele za situace, kdy byly z prováděných mobilárních exekucí pořizovány videozáznamy a protokoly. Zejména ve zkušební době (ale i po jejím uplynutí) bylo věcí kárně obviněné prověřit, zda vykonavatel postupuje v souladu se zákonem, mohla prověřit soulad obsahu protokolu s pořízeným videozáznamem, apod. Lze si jen stěží představit, že by po celou dobu, co soudní exekutorka vykonavatele M. Ř. zaměstnávala (téměř 1 rok) při řádném dohledu a kontrole a řádném vedení svého úřadu, uvedená pochybení neodhalila. Nadto z vyjádření kárně obviněné adresované dohledovému orgánu v souvislosti s prováděným šetřením vyplývá, že kárně obviněná neshledala v postupu svých zaměstnanců žádná pochybení a jejich postup de facto obhajovala. Na tomto místě nelze přisvědčit obhajobě, poukazuje-li na subsidiární použití trestního řádu, konkrétně § 33 odst. 1 tr. ř., z něhož vyplývá, že obviněný má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. Přitom právem obviněného je též volba prostředků a způsobů obhajoby; způsob obhajoby pak nemůže být kárně obviněné na újmu; obhajoba poukazuje na to, že nelze usuzovat na vinu obviněného ze způsobu obhajoby, např. z toho, že obviněný záměrně vypovídal nepravdu, popíral určité skutečnosti nebo se snažil svést vyslýchající orgány na falešnou stopu apod.; jinými slovy, dodatečná obhajoba obviněné nemůže zakládat kárné provinění.

Výše uvedenou zásadu kárný senát nikterak nezpochybňuje a ve způsobu vedení obhajoby kárně obviněné nikterak nebrání. Nicméně je zde třeba podotknout, že kárně obviněná ke zjištěnému skutkovému stavu, a to i po zhlédnutí videozáznamů (neboť v řízení sama uznala, že jsou jí známy), sdělila své stanovisko zcela svobodně a dobrovolně písemně ve vyjádření dohledovému orgánu (viz např. vyjádření ze dne 20. 1. 2012, ze dne 29. 2. 2012), tedy nikoli v rámci trestního (kárného) řízení. Kárný senát uvedený listinný důkaz proto hodnotí v souvislosti s ostatními důkazy v řízení, aniž by jakkoli upíral kárně obviněné tvrdit nyní, že jednání vykonavatele neschvalovala a nevěděla o něm.

Kárně obviněná stran zjištěných pochybení svých zaměstnanců, konkr. vykonavatele M. Ř. (a to fakticky až následně poté, co se o něm dozvěděla z jiných zdrojů) přitom přijala zcela neadekvátní opatření, např. napomenutí ve spise 155 EX 205/11 za nepořízení videozáznamu, a dále přeřazení na administrativní práci v období od 2. 1. – 15. 1. 2012 za předčasné ukončení videozáznamu ve věci 155 EX 489/11. Přitom právě v

této věci se jednalo o zvlášť závažná pochybení – viz provádění exekuce dne 6. 12. a 22. 12. 2012, kdy byly vystěhovány veškeré věci z domu dcery povinného, v němž se nacházely rovněž dvě 6-ti měsíční děti, z nichž jedno bylo onkologicky nemocné (viz TV reportáž v hlavním vysílacím čase). Kárně obviněná přitom postihla zcela nepřiměřeně vykonavatele nikoli za způsob vedení exekuce zjevným psychickým nátlakem, což musela z videozáznamu, který již měla k dispozici, jakož i z odvysílané reportáže nepochybně seznat, ale za předčasně ukončení videozáznamu, které samo o sobě nemohlo žádné škodlivé následky přivodit. Kárně obviněná přitom opakovaně setrvala na svém přesvědčení o dostatečnosti opatření za uvedené jednání vykonavatele i při ústním jednání.

V průběhu ústního jednání nadto vyšlo najevo, že problematickou osobou, jak tvrdí kárně obviněná, nebyl pouze vykonavatel M. Ř., nelze tedy konstatovat, že se jednalo o problémové jednání pouze ze strany jednoho vykonavatele, když pro obdobný postup v roce 2012 byl propuštěn i např. vykonavatel T. Jak sama kárně obviněná uvedla, že v rámci kontrol dohledového orgánu (tedy opět nikoli sama v rámci své řídící činnosti), přišla na to, že sice jmenovaný vykonavatel „výkon nedělá tak jak dělal pan Ř., ale připadalo jí to hodně podobné, takže, aby s ním neměla stejné problémy, sesadila ho z pozice vykonavatele na administrativního pracovníka“.

Je tedy zřejmé, že ze strany soudní exekutorky neexistovala dostatečná kontrola pověřených zaměstnanců, a to přestože původně byly ze soupisů movitých věcí pořizovány videozáznamy (u vykonavatele T. uvedla, že záznamy nepořizoval, protože neměli kameru); kárně obviněné tedy nic nebránilo tyto stejně jako pořízené protokoly prověřit. Obhajoba kárně obviněné nemožností takové kontroly z hlediska časové náročnosti nemůže obstát. Pokud potom dílem tvrdí, že všechny videozáznamy neměla k dispozici, protože nevěděla, jestli vykonavatel nějaký pořídil nebo ne, nelze na její obhajobu založenou na „špatné praxi“ v úřadě přistoupit (konkr. kárně obviněná stran nemožnosti kontrolovat všechny videozáznamy uvedla, že jí „*vykonavatel videozáznamy nedával spolu s protokolem, ale dával je vlastně zvlášť mé zaměstnankyni, kterou jsem propouštěla v prosinci po kontrole v loňském roce 2012, kdy jsem vlastně přišla na to, že ty videozáznamy skutečně nekorespondují s těmi protokoly, protože v protokolech nebylo uváděno, že je pořízen videozáznam, tzn. já jsem se neměla z čeho dozvědět, že ten videozáznam byl pořízen. Když jsem se ptala vykonavatele v rámci odevzdávání protokolů, zda jsou videozáznamy, tak bylo většinou nebo velmi často řečeno, a zase má to logiku, že nebyl pořízen, protože prostě došla mi baterka v průběhu výkonu...*“. Rovněž z uvedeného se podává, že kárně obviněná de facto vůbec své zaměstnance, a to nikoli pouze vykonavatele, neřídila a na jejich práci nedohlížela (nadto stran existence videozáznamů si dílem protiřečí, pokud tvrdí, že o nich nevěděla, přitom uvádí, že je vykonavatel předával její zaměstnankyni).

Pokud kárně obviněná uvádí, že v rámci své řídící činnosti např. byla na výkonu s panem R., a to z toho důvodu, že začínal jako vykonavatel, takže měla potřebu s ním jet. Není zřejmé, proč takto nepostupovala v případě M. Ř.; zde uvedla, že s ním nebyla na výkonu a „dostal kameru, aby to bylo v pořádku.“ Pokud tedy kárně obviněná jmenovanému uložila pořizovat videozáznamy, aby měla jistotu o tom, jak výkon probíhá, bylo nanejvýš logické, aby je rovněž např. zhlédla a ověřila jejich shodu s protokolem, apod. Pokud je nepořizoval, měla přijmout opatření.

V kontextu všech výše uvedených skutečností bylo prokázáno, že kárně obviněná nedostatečně kontrolovala postup svých zaměstnanců; co se týče vydaných instrukcí na jejich skutečné dodržování nedohlížela (nadto se jimi ani sama neřídila); ze svědeckých výpovědí např. vyplynulo, že ve skutečnosti vykonavatelé nepřihlížejí např. k dokladům o vlastnictví, ačkoliv z instrukce jim tato povinnost vyplývá, a jak uvedli, byli s touto povinností seznámeni.

Co se týká neoprávněného navyšování ničím nepodložených nákladů exekuce a nákladů, které nemají oporu v právním předpise, jakož i přiznávání odměny za právní zastoupení oprávněnému dle § 12 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 484 za situace, kdy v rámci provádění exekuce advokát neučinil žádný úkon, jedná se o pochybení, která byla zjištěna plošně v řadě spisů kárně obviněné. Kárně obviněná ve svém vyjádření připustila, že takto postupovala, resp. přebírala podklady, které jí poskytovali její zaměstnanci; připustila ve svém vyjádření, že takto činila de facto z nedbalosti, fakturované částky vyplácela, aniž by kontrolovala podklady, které připravili její zaměstnanci. Z předložených dokladů – jednotlivých příkazů k úhradě nákladů exekuce bylo prokázáno, že tyto podepisovala vždy sama soudní exekutorka, tudíž tyto příkazy osobně vydávala, rovněž bylo prokázáno, že rovněž osobně (nebo v některých případech její zaměstnankyně) objednávala detektivní a asistenční službu; objednané a uhrazené služby však kárně obviněná nikterak neprověřovala, přitom v kontextu s protokoly o soupisu movitých věcí, jakož i s obsahem spisu (založené poskytnuté údaje ze strany státních orgánů o místě pobytu, zaměstnavateli, apod., přitom bezprostředně následně byla objednána detektivní služba na zjištění pobytu povinné) by musela zjistit, zda fakturované služby byly skutečně poskytnuty, resp. byly v takovém rozsahu jak byly účtovány; kárně obviněná nekontrolovala, jestli náklady vůbec byly vynaloženy nebo jestli byly účelně vynaloženy a jestli byly vůbec nutné.

V této souvislosti se jeví poněkud rozporné informace o potřebě a nutnosti využívat asistenční a detektivní službu, neboť z výpovědi svědků (vykonavatelů D. R. a M. R.) vyplynulo, že detektivní službu není třeba v zásadě využívat, neboť potřebné údaje oni sami vždy lustrují ve všech evidencích a informačních systémech; asistenční službu využívají nikoli zásadně plošně, ale pouze, když by došlo k odvozu věcí. Jak vyplynulo v řízení, pouze u vykonavatele M. Ř., jak uvedla kárně obviněná, tento vždy požadoval asistenční službu, proto ji objednávala.

Kárně obviněná se nemůže v uvedených případech zprostit tím, že pouze podepisovala to, co jí bylo předloženo, jakož ji ani neomlouvá neznalost příslušných právních předpisů upravujících výpočet odměn, a to, že spoléhala na správnost postupu, který jí doporučil vykonavatel.

Kárný senát dospěl k závěru, že v řízení bylo dostatečně prokázáno, že kárně obviněná se dopustila hrubou nedbalostí skutků jí kladených za vinu; dopustila se tak kárného provinění podle ust. § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu, ve znění do 31. 12. 2012.

Pokud se výše uloženého trestu kárný senát přihlížel zejména k závažnosti a míře společenské nebezpečnosti jednání kárně obviněné, jakož i k nepříznivým následkům, k nimž ve vztahu k třetím osobám, tj. osobám odlišným od povinných, v důsledku

zanedbání dohledu nad svými zaměstnanci a nedostatečnou řídící a kontrolní činnosti ze strany kárně obviněné, došlo. V potaz bral rovněž dobu, po kterou kárně obviněná takto umožnila provádění exekucí nepřípustným způsobem a v rozporu se zákonem.

Kárný senát především zdůrazňuje, že v žádném případě nezvažoval o uložení exemplárního trestu, jak míní obhajoba, při čemž by vycházel pouze z medializace případu a reportáže TV NOVA. Přihlížel ke skutečnostem prokázanými listinnými důkazy ze spisů kárně obviněné a z videozáznamů pořízených při provádění exekuce zaměstnanci kárně obviněné, jakož i ze všech skutečností, které byly při ústním jednání zjištěny.

Kárný senát rovněž nemůže akceptovat obhajobu založenou na tom, že privatizací exekuce jako činnosti dříve typické pro veřejnou sféru, zákonodárce sám sledoval vytvoření možnosti většího tlaku na dlužníky, a že bylo smyslem privatizace exekuční činnosti, aby převýšila soukromá motivace, a výsledky exekuce zde byly; přitom v tom spatřuje obhajoba vnitřní rozpor zákona, který znamená privatizaci veřejné služby, z čehož plynou možné excesy.

Nelze dle přesvědčení kárného senátu přehlédnout, že v případech, které jsou kárně obviněné kladeny za vinu, byla vedena exekuce nátlakem a byla vedena vůči osobám, které nebyly povinnými, zásadně proto nelze takovou námitku vůbec přijmout. Zcela jistě se lze ztotožnit s tím, že exekutor má v rámci svých pravomocí postupovat důsledně a snažit se o vymožení plnění – ale na povinném, nikoli však požadovat, a to pod psychickým nátlakem takové plnění na osobách třetích. Není pochyb o tom, že smyslem exekuce je uspokojit nárok oprávněného, zcela jistě není třeba obhajovat povinného, který vlastním přičiněním se do postavení dlužníka dostal, lze tak však činit pouze zákonem přípustným způsobem, a ne jakkoliv.

Kárný senát při zvažování druhu sankce přihlédl k tomu, že kárně obviněná svého jednání dodatečně lituje s tím, že v současně době již u ní žádný problémový vykonavatel nepracuje a k uvedeným excesům nedochází. Přihlédl rovněž k tomu, že kárně obviněná nebyla dosud kárně potrestána, na druhou stranu však musel vzít v potaz i to, že kárné řízení bylo vedeno ohledně třech samostatných kárných návrhů, podaných kárným žalobcem, které byly projednány společně. Při jejich samostatném projednání by se tedy fakticky jednalo již o třetí kárné provinění, neboť ve všech případech byla kárně obviněná shledána vinnou.

Kárný senát proto považuje s ohledem na nikoli pouze represivní funkci trestu, ale též na možnou nápravu kárně obviněné, za dostačující uložení kárného opatření ve formě pokuty a nepřistoupil k odvolání kárně obviněné z exekutorského úřadu.

Při zvažování výše pokuty však kárný senát nemohl vycházet z tvrzení kárně obviněné o tom, že její roční příjem činí cca 93 tisíc Kč. Kárně obviněná na podporu svého tvrzení doložila ke svému vyjádření ve věci sp. zn. 15 Kse 9/2012 daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2011, v němž je na ř. 42 uveden základ daně 93.440 Kč. Základ daně však nic nevypovídá o skutečných příjmech kárně obviněné. Nelze předpokládat, že kárně obviněná snad nedopatřením nepředložila úplné daňové přiznání, tj. vč. zásadní přílohy. 1 – obsahující příjmy a výdaje dle § 7 zákona o daních z příjmů –

tedy příjmy z její podnikatelské činnosti, ale předložila pouze část daňového přiznání, obsahující zaváděcí údaj (Jinými slovy k základu daně 93 tisíc lze dospět rovněž tak např. z příjmu v hodnotě milionů a rovněž tak výdajů v hodnotě milionů). Kárný senát zde nespekuluje o tom, zda tak učinila úmyslně, nicméně i s ohledem na skutečnosti, které vyšly najevo při jednání (kdy např. uvedla, že za asistenční a detektivní služby uhradí cca 500.000 Kč za rok), při základu daně, který zde uvedla, musely být její příjmy nezanedbatelně vyšší. Z uvedeného přiznání rovněž vyplynulo, že kárně obviněná nevykázala ztrátu z podnikání. Nadto skutečnost, že kárně obviněná vynakládala nemalé výdaje na asistenční a detektivní služby, jak odůvodňovala výši svého příjmu, za výše popsaných skutečností o nedůvodnosti výplat těchto částek v řadě případů, nikterak nesvědčí ve prospěch kárně obviněné.

Kárný senát nemohl zohlednit ani obhajobu kárně obviněné založenou na tom, že úřad vykonává krátce, tím spíše si měla počínat pečlivě a obezřetně a své zaměstnance náležitě řídit a kontrolovat a přijímat taková opatření, aby nedocházelo k uplatňování postupů centra legem; tím méně lze potom setrvat na jejích pohnutkách, pro které odešla z advokacie.

Kárný senát s přihlédnutím k výše uvedenému přistoupil k uložení pokuty ve výši, kterou považuje s ohledem na závažnost kárného provinění za odpovídající, přitom postupoval v souladu s ust. § 116 odst. 3 písm. c) exekučního řádu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustné odvolání (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů).

V Brně dne 27. května 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně kárného senátu